

Vyhnanci

(1184)

Hrabě Dalbert se opíral o lodní zábradlí. Lehký vítr mu čechral jemné světlé vlasy a vhněl mu nakadešené lokny do mladické a zženštilé tváře. Pohodil hlavou, aby se zbavil jejich šimravého dotyku a opět zaměřil svůj zrak na nedaleké pobřeží. Znechuceně se zašklebil na dvě stě sáhů vzdálený shluk rybářských chýší, který míjela jeho loď vplouvající z volného moře do ústí řeky Lindaris. Jeho nové panství...

Pak stočil svůj zrak proti proudu, na obzor. Tělem mu proběhl mrazivý záchvěv. Ty hory... Jsou děsivé... Fascinovaně si prohlížel ostré bílé vrcholky trhající na cáry mračna převalující se kolem nich. Prudce se zvedaly do výše nad zalesněnou příbřežní rovinou, viditelné daleko ze širého moře, mlžné a nepřístupné... Vypadaly tak blízké, ale to klamala jejich velikost. Mohutné pohoří se zdvihalo do výše alespoň čtyřicet mil od pobřeží.

„Pane hrabě?“ Dalbert se prudce otočil. Kapitánův pobočník, jen o málo mladší než čtyřicetiletý šlechtic, se maličko zalekl, když uviděl jeho přísný výraz. Dalbert svými modrými očima zlobně pátral v důstojníkově tváři po náznaku výsměchu. Hrabě? Jakýpak jsem hrabě, když mým panstvím je ta zapadlá díra páchnoucí rybinou na břehu? Jakže se vlastně jmenuje? Tolos? To má být nějaké hrabství? Nikoli, je to jen odporný bratrův žert...

V důstojníkově tváři však žádný výsměch nespátl. Jenom opatrné obavy, zda pana hraběte nepopudil. Aspoň nějaký majestát a respekt jsem si ještě udržel, pomyslel si Dalbert s uspokojením. Zlobou svráštělé obočí vyskočilo vzhůru, čelo se mu vyhladilo a tváře rozbrázdil přátelivý úsměv, kterým si dokázal téměř každého podmanit.

„Ano, poručíku?“

„Vaše Jasnosti, kapitán mě posílá, abych vám oznámil, že musíme zakotvit zde. Nezná hloubku ústí řeky, nejprve tam pošle průzkumný člun s olovnicí. Budete chtít vystoupit na břeh už nyní, nebo ještě setrváte na palubě?“

„Ať mi připraví člun, vystoupím ihned. Můžete jít,“ poslal ho chladným pohybem ruky pryč a opět se otočil k zábradlí. Teprve, když nikdo nemohl vidět jeho výraz, tvář mu zbělela bezmocným vztekem.

Proklatá díra! Definitivně vystoupí na břeh a se vším bude konec. Bude tu sám, jen s pár vojáky, svým pobočníkem a bandou nevzdělaných páchnoucích vesničanů. Ani Orlanu mi bratr nedovolil vzít s sebou, abych měl aspoň nějaké rozptýlení... Dalbert se krátce zasnul při vzpomínce na dceru dvorního pekaře, která mu se svolením svého otce a za vlastního finančního prospěchu každý večer zahřívala lože. Jenže ona by se mnou do tohoto Zapadákova stejně nešla, ví, že místo mně může nabídnout svůj klín některému z těch nových povýšenců, které pozvedl můj bratr. Dalbertův obličej se opět zkroutil bezmocným hněvem.

„Tak už vystupujeme!“ Spolu s veselým zahlaholením mu kolem krku padla hubená ruka. Jen jediný člověk se Dalberta mohl dotknout, jen jediný se k němu mohl chovat takto důvěrně. Jeho pobočník a nejlepší přítel Parlen. Jeho jediný přítel. Ti ostatní ho opustili.

„Aby ses nezbláznil radostí.“ Dalbert nerudně shodil přítelovu ruku ze svého ramene, ani se na něj nepodíval.

„Ale no tak... Ty nejsi rád, že se z té houpající smradlavé kocábky po týdnů zase podíváme na břeh?“ domlouval mu Parlen.

„Byl bych rád, kdyby tam bylo co k vidění,“ suše odtušil Dalbert.

„Hrabě, copak ty nemáš radost ze svého nového panství?“ Dalbert ztuhl. Tak tohle Parlen přehnal. Pomalu se otočil. Viděl před sebou jemně pihatou tvář, kudrnaté plavé vlasy, upřím-

ný veselý úsměv, nefalšovanou radost. On je snad opravdu rád, že jsme sem přijeli! uvědomil si s úžasem.

To bylo Parlenovi podobné. Jeho nikdy neutuchající nadšení a optimismus nemohlo nic zlomit. Ve všech situacích, i v těch nejtěživějších – a těch bylo v posledních měsících mnoho - nikdy neztrácel naději a víru, že vše dobře dopadne. A dokázal ji přenášet na ostatní, Dalberta nevyjímaje. Ne, Parlenovo chování - to nebyl výsměch, který Dalbert po svém pádu očekával od všech lidí. To byla skutečná radost. A nakažlivá, dokázala přeskočit i na jiné.

„No tak, hrabě, usměj se. Tví poddaní na tebe čekají. A čeká na tebe také velký kus práce, abys tento Bohem zapomenutý kraj pozvedl v prosperující panství. To je úkol hodný muže, jako jsi ty!“ pobízel dál Parlen svého přítele, trochu vážně, trochu nevázně. Hraběcí rozmrzelost začala povolovat a rozpouštět se.

„Nezapomeň, že to všechno mohlo dopadnout mnohem hůře. Také jsme oba mohli touto dobou pokládat hlavu na špalek nebo hnit v nějaké plesnivé kobce...“ pokračoval Parlen. Dalbert zamrkal nad samozřejmostí, s níž jeho přítel mluvil o tom, že by ho doprovázel i na popraviště. Věrnost toho drobného mladíka, který neoplýval obratností a silou těla, ale pevným a bystrým duchem, ho dojala. Vždyť Parlen byl jediný, kdo mu radil, aby se do toho pochybného dobrodružství, které skončilo tak špatně, nepouštěl.

On byl jediný, kdo se mu pokoušel rozmluvit úmysl uchopit moc poté, co přišla zpráva, že galemský velkokníže Saldon III., jeho otec, padl daleko na východě ve válce s dhauránskými kočovníky. A že jeho starší bratr Harlon, bojechtivý následník trůnu, který do války vyrazil na vlastní pěst ještě před otcem (a proti jeho vůli), nemá v úmyslu vrátit se domů dříve, než válka skončí. Tehdy Dalbert nenaslouchal rozumným Parlenovým radám, ale svodům nejrůznějších našeptávačů, kteří v říši bez vládce sledovali vlastní zájmy. Tehdy se rozhodl v rozporu s následnickým právem prohlásit se velkoknížetem a stát se pánem dvou set tisíc čtverečních mil a osmi milionů poddaných.

Dva roky si užíval roli, pro kterou se nenarodil. Pak však válka na východě skončila a právoplatný následník trůnu Harlon se konečně vrátil. Během několika týdnů Dalberta opustili všichni jeho dřívější rádoby přátelé, patolízalové a našeptávači. Jen Parlen mu zůstal. Dalbert se otrásl, když si vzpomněl, s jakou nejistotou očekávali v paláci v hlavním městě Galemu svůj osud. Utéci ani bojovat nemohli, nikdo už nestál na jejich straně, nikdo jim nenabídl pomocnou ruku. Mohli doufat jenom v milost.

Harlon se s neposlušným bratrem vypořádal elegantně. Na rozdíl od něj se pro panovnickou roli opravdu narodil. S kamennou tváří poděkoval přede všemi dvořany Dalbertovi za správu velkoknížectví po dobu své nepřítomnosti a za odměnu ho jmenoval hrabětem a udělil mu v léno ústí řeky Lindaris a přilehlé kraje. Nevlídnou divočinu odříznutou od světa - nikdo nepochyboval o tom, že takováto odměna znamená ve své podstatě vyhnanství, nicméně velkoknížecí rodina si uchovala svou tvář.

Ani potom v soukromí, mezi čtyřma očima, se Harlon nehněval – nebo alespoň nedal hněv na sobě znát. Jenom beze slova udeřil o tři roky mladšího bratra do břicha tak, že se pozvracel. Ve tváři by rána byla znát. A zatímco ho nechal vytírat vlastní zvratky – aby sloužící nevynesli na veřejnost, co se mezi bratry odehrálo – připravil soupis jeho povinností a práv, vytyčil hranice jeho nového panství a sepsal seznam lidí a věcí, které ho měly doprovázet. Kromě úředníků a řemeslníků dostal novopečený hrabě k dispozici padesát ronsaširů, šedesát pikenýrů a čtyřicet mušketýrů. A jedno šestiliberní dělo.

„Příštích deset let tě nechci vidět v Galemu,“ rozloučil se Harlon, když svazek lejster hodil bratrovi klečícímu s hadrem v rukou na podlaze a bez dalšího slova odkráčel.

To se stalo před měsícem. Ted' stál Dalbert s Parlenem po boku uprostřed rybářské vesnice obklopen vesničany, kteří se jim přišli poklonit. Se zachmuřenými tvářemi - žili si tu celá

desetiletí po svém, jen jednou za rok zaplatili daně výběřčímu, který objížděl pobřeží. Teď tu vrchnost měla žít s nimi a to nevěstilo nic dobrého. Jen povinnosti navíc.

Dalbert se rozhlédl. Kolik tu mohlo žít lidí? Tři sta? Podle úředních záznamů mělo v jeho panství žít celkem asi dvacet tisíc obyvatel. Dvacet tisíc lidí roztroušených v divočině, nebo spíše po západním pobřeží obdélníkovitého Eilonského poloostrova, který od severu k jihu měřil čtyři sta mil a od východu k západu vystupoval do moře na dvě stě mil daleko a který po souši od zbytku velkoknížectví oddělovaly neprostupné Eilonské hory pokryté tisíciletými hvozdy. Do nejvýznamnějšího galemského přístavu Zirkanu, odkud před týdnem vypluli, to bylo vzdušnou čarou dvě stě mil na severovýchod. Hlavní město Galem, kde pevnou rukou vládnul velkokníže Harlon, leželo ve stejném směru, jen ještě o dalších dvě stě mil dále. Dvě stě mil na jih leželo malé město Ilten, tři sta mil jihovýchodně v ústí řeky Ilen, za níž se rozkládala obrovská Dirganská říše, významný přístav Karten.

Dvě stě mil do vnitrozemí od místa, kde Dalbert stál, nebylo nic. Jen lesy a hory. Skutečně zapomenutý a ztracený kraj, kde nežili téměř žádní lidé. Jeho nové panství. Hrabě pohlédl na svého přítele. Parlen se usmál. „Má to své výhody, taková divočina, nemyslíš? Jsi tu sice jen malým pánem, ale na druhou stranu pouze svým. Kdo by ti tu mohl rozkazovat?“ nadhodil. Zase měl pravdu.

Ty lesy byly úžasné. Dalbert fascinovaně hleděl do korun staletých stromů, jejichž větve se navzájem prolínaly a vytvářely neprostupnou zelenou klenbu. I v poledne jí pronikalo jen slabé světlo. Panovalo pod ní příšeří, jehož tísnivost umocňovaly tlející popadané kmeny, ulámané větve, vysoké kapradiny a houbovitý nádech lesního vzduchu prosyceného rozkladem mrtvého dřeva, které nikdo neodklízel. Hvozd v podhůří Eilonských hor byl pralesem, kterého se netkla lidská ruka.

Na Dalberta, po jehož boku se v sedle vezl věrný Parlen, však žádná tíseň z prastarého lesa nepadala. Naopak, tajemno a liduprázdno kolem něj ho povznášely. Věděl, že pod korunami stromů se projíždí jen on sám, se svou malou loveckou družinou. Vesničané žili jen při pobřeží, lesů se pověřivě báli a do jejich hloubi se nevydávali. Ne tak novopečený hrabě, kterému skýtalý nezměrnou zábavu.

Dokud žil Dalbert v Galemu, věnoval se jiným kratochvilím než lovu – tanci, divadlu, prohánění ženských sukni. Ale zde, v Tolosu, žádné takové potěšení nebylo. Zbýval jenom lov. SKVĚLÝ lov. Takovou hojnost zvěře aby jinde pohledal. Člověkem netknuté panenské hvozdy byly plné jelenů, černé zvěře a dokonce i zubrů, kteří už jinde v Galemu vymizeli. Na tomto lovu hledal Dalbert medvěda, jehož kožešinu si hodlal rozložit před krb. Před svůj krb ve svém vlastním domě, který s pomocí vojáků a vesničanů nechal vystavět. Sám dohlížel na jeho stavbu a někdy i přiložil ruku k dílu.

Překvapivě ho to uspokojovalo. Celé čtyři měsíce, co už žil ve svém novém panství, padal každý den, vyčerpaný tělesně i duševně, do pokrývek, aby druhý den vyskočil na nohy plný energie a nadšené zvědavosti, co nový den přinese. Žádné vstávání v poledne, jako v Galemu, ale s východem slunce, žádné zoufalé hledání alespoň nějaké zábavy uprostřed dvorské nudy, ale radost, že nový den začíná tak brzy a že toho stihne tolik prožít a udělat.

Byl to zvláštní pocit. Dříve byl zvyklý všechno dostávat, vždy přišel k hotovému. Teď sám něco budoval. Kus za vesnicí na pobřeží, asi patnáct set kroků výše po proudu řeky Lindaris, nechal vytyčit nové město. Řeka se ukázala být dost hluboká i pro velké lodě a její ústí tvořilo přirozený přístav. Dobrý přístav. Nechtěl proto připustit, aby město vznikalo samovolně, jako jiná města v Galemu, plná úzkých křivolakých uliček, nahnutých domů na spadnutí, s náměstími, která už dnes nepostačovala ani nedělním trhům. Když své město Dalbert pláno-

val, hleděl daleko dopředu. Desítky let. A viděl velikost svého města. Věřil, že budoucí generace jím navržený městský plán ocení.

Zatím stálo šestnáct domů včetně jeho. A další pomalu přibývaly. Stavělo se ze dřeva, v rovinatém okolí Tolosu nebyly skály, kde by se dal nalámat kámen. Zato dřeva bylo v hlubokých lesích všude spousta.

Dalbert sice rád hleděl, jak jeho město pomalu roste, ale mnohem raději se vracel z několikadenních napínavých lovů, aby spatřil, jak stavba během jeho nepřítomnosti poskočila vpřed. Přece jen byl šlechtic a potřeboval rozptýlení, nebyl zvyklý na jednotvárný život vyplněný každý den stejnou prací.

I tentokrát vyrazil jako obvykle jen s malou skupinou jezdců - věrným Parlenem, kaprálem mušketýrů Rolvenem, který se ujal role lovčího a psovoda osmi ohařů, komorníkem Walbonem a dvěma řadovými mušketéry, kteří si poctu doprovázet hraběte na lovech vysloužili svým střeleckým uměním. Cílem tentokrát ovšem nebyl jen lov. Dalbert naplánoval cestu, která kopírovala tok řeky Lindaris pramenící v Eilonských horách - chtěl území, které formálně spadalo pod jeho správu, prozkoumat více, než se mu dosud dařilo při víceméně náhodných loveckých vyjížděkách.

Cesta prastarým a neudržovaným lesem nebyla jednoduchá. Přestože v lese převládaly vzosné a mohutné buky, mezi jejichž kmeny byly značné rozestupy, půda byla pokrytá tlejícími stromy, vývraty, spadánými větvemi. A místy také obrovskými kulovitými kameny, z nichž některé měly v průměru i dva sáhy – vypadaly, jako by je z vrcholků Eilonských hor do pobřežní nížiny naházeli nějakí obři.

Na koních mohli náročným terénem postupovat nejvýše krokem a také museli často sesedat, aby je převedli méně schůdnými místy. Denně tak urazili deset až patnáct mil. Avšak nikam nespěchali. Prastarý tajemně vypadající les jim nabízel zajímavou podívanou i zábavu. Zvěře v něm žila spousta, cestu si zpestřovali i rybolovem - Lindaris oplývala hojností ryb. Cestovali volným tempem a ve všem pohodlí. Čtyři nákladní muly nesly stany, židle i stolky, které jim zpříjemňovaly každodenní pohyb pod širým nebem.

Nejprve postupovali na východ, přímo k horám, ale Lindaris se po dvou dnech cesty začala stáčet k jihu. I když byl Dalbert velice zvědavý na pohoří, které bylo cílem jejich výpravy, nechal se řekou vést, chtěl prozkoumat její tok. Po dalším týdnu prodírání lesem mu však řeka udělala radost, její koryto se táhlým obloukem stočilo opět k východu, k horám. Okolní terén se začal měnit, vlnit, řeka náhle volně neplynula placatou rovinou, ale středem kopcovitého údolí, které se kolem ní začalo zvedat do výše. A lesklé štíty hor, které před družinou cestovatelů korunami stromů čas od času probleskovaly, byly stále větší a větší.

„Copak tě zaujalo dnes?“ Dalbert zvědavě nahlédl svému příteli přes rameno. Parlen soustředěně skláněl hlavu nad svými zápisníkem a rychlými pohyby rukou, která kmitala mezi kalamářem a papírem, se snažil zachytit vysokou skálu tyčící se osamoceně na protějším břehu řeky Lindaris. Nebyla to už dvě stě sáhů široká neznatelně se plazící masa vody, jako když vyráželi před dvěma týdny na cestu, ale necelých deset sáhů široká živá a hlasitá horská řeka s kamenitým korytem obklopená skalnatými kopci.

„Večere už je hotová, máme toho srnce, co jsem střelil...“ naznačil hrabě svému pobočníkovi. Kresba ho nijak nezaujala. Ale pro zálibu svého přítele všechno nové zaznamenat, zapsat a zakreslit měl pochopení. Přál si uchovat poznatky o této cestě a byl rád, že se toho nemusel ujmut sám.

Ale teď už měl hlad. Myslel na křehoučkého srnce, kterého padesát kroků odtud mušketyři za komorníkova sekýrování otáčeli na improvizovaném rožni z větví.

„Slyšíš? Večeře už je hotová...“ zkusil to Dalbert znovu. Jenže Parlenovi jeho systematická a pečlivá mysl nedovolovala opustit rozdělanou práci. S nepřítomně zarputilým výrazem kreslil dál.

„Co tě na té skále vlastně tak zaujalo?“ Dalbert znovu nahlédl příteli přes rameno.

„Co?“ Parlen se konečně probral. Zvedl hlavu a chvíli na Dalberta nechápavě hleděl. Pak mu teprve otázka přes clonu jeho roztržitosti doběhla do mozku. Okamžitě odpověděl.

„Je zvláštní. Je tak vysoká, osamocená a stojí hned u řeky. Navíc jsme nic podobného ještě neobjevili. Jen ty osamocené kulaté balvany,“ odpověděl Parlen.

„Hm.“ Dalberta to nikterak nevzrušilo. Ale zrak z papíru nespustil. Na druhý pohled totiž mezi shlukem inkoustových čar Parlenovy skicy zachytil určitou pravidelnost. Rovnou linii. Ano, tady se táhne nahoru, mezi těmi keři, co vyčnívají z boku skály, tady se ostře lomí dolů... Vzhlédl a porovnal kresbu s předlohou, očima pátral mezi nalétlou zelení, která ji pokrývala. Nebyl to klam. Pravidelná linie byla zřetelná i tam. Ale kdyby ji Parlen nevědomky perem nepřenesl do zápisníku, nevšimnul by si jí. Na papíře byla zřetelnější. Srdce se mu rozbušilo vzrušením.

„Parlene...“ pravil zvolna vážným hlasem. Tak vážným, že se brk kmitající po papíře zastavil, a Parlen opět zvedl tázavý pohled vzhůru na svého přítele.

„To není skála. To je věž!“

O deset minut později Dalbert s Parlenem a kaprálem Rolvenem drkotali zuby ve studeném proudu Lindaris. Všichni se jednou rukou přidržovali sedlových hrušek a nazí se nechávali vláčet usilovně plavajícími koňmi. Šaty drželi v druhé ruce vysoko nad hlavou, svázané do uzlíku s meči a pistolemi.

Dalbert se až musel usmívat, s jakou rychlostí se jeho zvědavý přítel na břehu oblékal, aby už už mohl vyrazit na prohlídku zříceniny. I on sám však byl nesmírně zvědavý. Srnčí bylo zapomenuto a stále se otáčelo nad ohněm.

Jediný Rolven nemyslel na věž, nýbrž podezřívavýma očima zkušeného vojáka zkoumal okolní křoviny a les. Díky pozdnímu letnímu soumraku bylo naštěstí ještě dobře vidět. Za hodinu dvě už by dva mladé šlechtice přes řeku přejít nenechal. Stále nahý zkontroloval zámek své pistole, zda v něm během přeplavby nenavlnul prach a teprve pak se oblékl. To už ale Parlen s Dalbertem jako malí kluci pelášili k věži, předhánějíc se, kdo u ní bude dříve.

Věž byla zhruba čtyři sáhy vysoká a měla kruhovitý půdorys o průměru osmi kroků. Byla poskládaná z obrovských na míru opracovaných mramorových bloků, které byly osekány tak precizně, že k sobě těsně přiléhaly. Čas na kamenech sice zapracoval, voda a mráz je rozhlodaly, škvíry po vydrolené maltě rozšířily nalétlé břízky a další plevelné rostliny. Ale o zřícenině se mluvit nedalo, jak si Dalbert uvědomil. To jenom zdálky, v soumraku a pod nánosem plevele, tak vypadala. Považoval ji za zříceninu, protože si myslel, že to nic jiného být nemůže.

Ale kdo ji postavil?

„Yevtarové...“ odpověděl na otázku, již si oba v duchu položili, nahlas Parlen. Dalbert se na něj překvapivě podíval. Došlo mu, že přítel neodpovídá jemu, ale mluví pro sebe. Fascinovaně hleděl se zakloněnou hlavou vzhůru na vrchol věže.

„Nevěděl jsem, že stavěli takové stavby,“ pokračoval Parlen.

„Já také ne, vždyť na východní straně Eilonských hor se nic podobného nezachovalo.“ Jeho učitel mu o Yevtarech, jimž Galemané před čtyřmi staletími vyrvali většinu země, kterou nyní obývali, příliš nevyprávěl. I když boje s Yevtary byly těžké a trvaly desítky let, bylo to příliš dávno, aby to vznešeného žáka zajímalo. Teď litoval, že historii nestudoval lépe.

„Vždycky jsem si myslel, že to byli divoši, jako Terktoni, kteří žijí v chatrčích,“ pokračoval ve své samomluvě Parlen.

„Asi nebyli...“ zašeptal Dalbert s úctou a lehce přejel rukou po kamenných blocích dopravných sem nejspíše ze vzdálených hor před více než půltisíciletím. Byla to krásná stavba. I když... Jako odchovanec venetské vojenské školy musel v duchu dodat, že kdyby k ní přitáhl s několika děly, příliš dlouho by nevydržela. Kámen by popraskal, roztříštil se a věž by se po delším ostřelování sesypala jako domeček z karet. Méně vzhledné venetské hradby s cihlovým nebo kamenným pláštěm vysypaným hlinou, byly vůči dělostřelbě odolnější.

Spustil zrak z věže a zapátral po okolí. V půdě místy prosvítaly kameny a držely se jednoho směru, k řece. V ní se po dně válely další. Teď viděl, že tam neleží náhodně, ale v určité linii, která se posléze ztrácela v hloubce koryta. Ale u břehu byla linie zřetelná. Zřícený most, který na rozdíl od věže věky nepřetrval. Natáhl ruku, aby strčil do Parlena a na most ho upozornil, ale hmátl do prázdna. Jeho přítel už zmizel ve věži.

I vevnitř byla věž zachovalá, byť dveřmi do ní pronikla tráva, která rostla na podlaze zanesené staletými nánosy prachu, listí a prsti. Na mramorovém schodišti točícím se vzhůru slyšel Parlenovy kroky a i ozvěnu jeho přerývaného dechu, jak pospíchal vzhůru, aby se z vrcholku věže rozhlédl po okolí. Nelenil a rozběhl se také do schodů, nemínil se nechat zahanbit.

Pak shůry uslyšel Parlenův bolestivý výkřik.

Zamrznu na místě, ale jen na chvíli. Jeho nohy i srdce se vzápětí rozeběhly poháněné strachem o nejlepšího přítele s dvojnásobným úsilím. Doslova vylétl až do nejvyššího podlaží, kde se mu naskytl překvapivý obraz. Čekal, že Parlen spadl, zlomil si nohu nebo ruku, nebo že na něj spadl uvolněný kus zdi. V žádném případě ho nenapadlo, že zde, uprostřed liduprázdné divočiny, ve věži postavené dávným národem, se bude jeho přítel válet na podlaze s tváří zalitou krví v souboji o život s drobným vlasatým mladíkem, který se ho pokoušel probodnout dlouhým loveckým tesákem.

Parlen oslepený krví svíral mladíkova zápěstí a společně se váleli po podlaze ve snaze získat jeden nad druhým převahu. Dalbert zaváhal jen chvíli. Zastrčil povytažený rapír zpět do pochvy a vytáhl pistoli. Uchopil ji za hlaveň a táhlým obloukem praštil mladíka do hlavy. Svalil se jako žok obilí a převrátil se na záda. Teprve když Dalbert uviděl vystupující hrudník, s úžasem si uvědomil, že je to dívka.

„Čubka jedna! Sotva jsem sem strčil hlavu, sekla po mě tím nožem. Málem jsem přišel o oko!“ vykřikoval šokovaný Parlen a třesoucí se rukou si po obličejí rozmazával krev ve snaze se utírat. Dalbert mu prohlédl ránu. Byla hluboká, pronikla až na lícni kost. Škoda hezkého obličejce, bůhví, jestli se ještě někdy touhle polovinou tváře usměje, pomyslel si temně. Příteli však do očí pohlédl povzbudivě. „Pár stehů a budeš zase fešák,“ poplácal ho po rameni.

Do místnosti zatím s očima navrch hlavy vtrhnul udýchaný kaprál Rolven, který dosud hlídal před věží. Vytřeštěnýma očima hleděl na krev na podlaze, na bezvládné dívčí tělo a na svého pána, který klidně mohl přijít o život. „Svaž ji, odvez ji na druhý břeh a co nejrychleji zašij Parlenovi tu ránu. A pečlivě a jemně, nezašíváš zadek nějakého sprostého kmána, ale obličej šlechtice!“ varoval kaprála hrabě.

Ten host Iolu Froniovi nezdál. A to byl šedesátiletý majitel krčmy U Ztracené mince tady v Iltenu zvyklý na všelijaké existence. Rybářské městečko na jižním pobřeží Eilonského poloostrova nabízelo pestrá směs obyvatel. Založili ho před šesti sty lety Dirgaňané, kteří dodnes tvořili většinu obyvatel, i když už více než šedesát let patřilo Galemskému velkoknížectví. Sám Iolus Fronius byl Dirgaňan a byl na to patřičně hrdý.

Ať za dirganské nebo venetské vlády, byl Ilten vždycky jen nevelkým městečkem, posledním výspou civilizace na jižním pobřeží Eilonského poloostrova. Západním směrem se totiž rozkládaly už jen malé rybářské vesničky, na severu se tyčily Eilonské hory pokryté nepro-

stupnými hvozdy. Jedině východním směrem mělo smysl cestovat. Tam se v ústí mohutné řeky Ilen rozkládalo půlmilionové město Kartenum, kterému Venetáané po svém říkali Karten, obchodní centrum celé oblasti. Každý, kdo putoval opačným směrem a nevypadal jako obchodník nebo rybář, byl podezřelý.

Stejně jako muž, před kterého Iolus Fronius zrovna pokládal talíř s pečeným kuřetem a bílým pšeničným chlebem. Obrovitý chlap v kroužkové košili, s rapírem u pasu, ještě jedním mohutným mečem, který shodil ze zad a opřel vedle sebe o lavici, a dalším arsenálem zbraní, jež nesl jeho nádherný kuň odstavený před krčmou, nemohl nebudit podezření. Jestliže putoval západním směrem, nevěstilo to nic dobrého. Asi něco provedl a hodlá najít úkryt v neobydleném kraji. Anebo chce něco provést tady.

Jeho obličej s křivým nosem a zbrzděný několika jizvami nebudil důvěru. A jeho ruce, na nichž si vyhrnul před jídlem rukávy, vlnící se mohutnými svaly a pokryté spleťmi jizev, už vůbec ne. U Kargase, to jsou lopaty! Iolus Fronius na mohutná předloktí a dlaně zíral s neskrývaným respektem. Kdyby chtěl, tak mě roztrhne vejpůl holýma rukama. Stejně jako ten jeho čokl!

Iolus Fronius nenápadně sklonil hlavu k mohutnému psisku, které se cizinci rozložilo pod nohama. Snažil se nestřetnout s jeho lhostejným pohledem, aby to pes nebral jako výzvu k poměření sil. Jeden nikdy neví... Jaký pán, takový pes. Temně plavý a žíhaný mastif byl podobně mohutný a rozložitý jako jeho majitel. Když spolu vcházeli do krčmy, všiml si hostinský, že je vysoký dobře tři stopy a jeho váhu odhadoval aspoň na sto dvacet liber. Páníček měřil k sedmi stopám a liber měl bezpochyby hodně přes dvě stě. Bez výzbroje.

Hostinský se nenápadně rozhlédl po svém malém království. Těch několik hostů, kteří zde ještě před chvílí byli, se nenápadně vytratilo. Jen několik hromádek mincí zanechaných na stole bylo připomínkou jejich nedávné přítomnosti. Na klidu mu to nepřidalo, ale na druhou stranu vycítil šanci, jak ukojit svou zvědavost. Takovouhle návštěvu nemá v podniku každý den.

Poočku stále sledoval psa, pro kterého však byl pouhým vzduchem, a začal.

„Tak co, chutná?“ nadhodil venetsky, jazykem Galemanů. Na Dirgaňana tenhle hromotluk v žádném případě nevypadal, i když takovéhle psy chovali právě Dirgaňané. Bohatí Dirgaňané - chudák by totiž takovou obludu neužil.

„Hm.“ Znělo to spíše jako zavrčení, až Iolus Fronius znejistěl, zda se zpod stolu nezval ten pes. Cizinec ani nezhlédl, plně se soustředil na kuře.

„Budete chtít nocleh?“

„Hm.“

„Dva toлары za noc, půl toлару za koně.“ Fronius zaváhal. Jen na chvíli. „A půl toлару za psa,“ zkusil to. Ten toho sežere určitě jako pán, tak proč ne, omluvil si sám pro sebe hostinský mimořádnou položku na účtu. Souhlasné kývnutí.

„Odkud jedete? Asi zdaleka, že?“ Cizinec se rozhlédl po místnosti a zkoumavě si prohlédl tazatele. Překvapivě inteligentníma očima, které by Iolus Fronius u takového hromotluka, evidentně více používajícího svaly než mozek, nečekal.

„Z Arlemie.“ První kloudná slova, která cizinec vypustil. Zřejmě usoudil, že když pohodí pár nepodstatných informací zvědavému hostinskému v prázdném lokále, nic se nestane. Froniovi zalichotilo, že odpověděl v jeho mateřštině – to se roztahovační Galemané neobtěžovali. Dirgansky uměl cizinec obstojně.

„Z války?“

„Hm.“ Takže žoldněř. Proto ten divoký vzhled, proto ty jizvy... Čtyřletá válka s dhauránskými nájezdníky ve východním Arlemském velkovévodství dala obživu spoustě takových.

„A mohu se zeptat, kam máte namířeno?“ Cizinec opět ponořil svůj šedý pohled do Froniova. Nikoli už pronikavě, ale tázavě. Jako by sám u hostinského hledal odpověď na tuto otázku.

„... nevím,“ odpověděl po krátkém váhání. Iolus Fronius se jako hostinský dobře vyznal v li-
dech a poznal, když mu někdo lhal. Ale zmateně zbloudilý výraz v cizincově očích byl příliš
zřetelný. Nelhal. U Kargase, on to opravdu neví!

Asi to nemá v hlavě v pořádku. Hostinský pro jistotu trochu poodstoupil.

„A proč jste přijel do Itenu?“

„No... To také nevím.“ Cizinec na chvíli přestal jíst a hluboce se zamyslel. Viditelně se sám
snažil přijít na to, co tu vlastně dělá.

Tu noc se Iolus Fronius ve své ložnici dobře zabarikádoval. Mít takového podezřelého
pomatence v domě ho rozhodně neuklidňovalo. A když ráno cizinec odjížděl, dost se mu ule-
vilo.

Korg gon Wern, kaironský žoldněř z dalekého severu, ještě nedávno ve službách galem-
ského kněžice Harlona, pod kterým v Arlemském velkovévodství vybojoval nespočet bitev,
skutečně nevěděl, kde se vzal v těchto končinách. Od konce války, ze které si odnášel jen žal,
se jen tak toulal, už několik měsíců. Nejprve Arlemií, pak zamířil na západ. Nevěděl proč.
Prostě jen tak, žádný cíl neměl.

Přesto mu ale bylo divné, že se dostal až sem. Proč místo toho nezamířil na východ, do
Khozdorských hor k trpaslíku Talagorovi, kde měl jakýs takýs domov? Proč obrátil koně na
západ? Proč nad tím každý den přemýšlel, ale stejně pokračoval na západ?

Měl neblahé tušení, že neznámý cíl jeho cesty nějak souvisí s tou věcí, která se jedné noci
v Arlemském hvozdu objevila v jeho sedlové brašně. Zničehonic. Sama, uprostřed liduprázd-
ných lesů, nikde žádné stopy nasvědčující, že by mu ji tam někdo v noci dal. Přitom moc
dobře věděl, že jemu rozhodně nepatří a že ještě před vstupem do lesů ji v brašně neměl.

Bylo to něco okrouhlého v zeleném sametovém váčku, který otevřel jenom jednou. Hned
toho rána, když tu věc našel. Zvědavě ho rozepjal – aby ho opět s úlekiem bleskurychle zavřel.
Aniž by stačil něco pořádně zahlédnout. Podruhé se však už dovnitř nahlédnout neodvážil.
Věděl jen, že je to nebezpečné.

A po několika týdnech bloumání venetskými kraji si byl jist, že právě „to“ ho žene na zá-
pad. Nakonec ho to dohnalo až sem.

Korg vzhlédl. Před ním se tyčily obrovité Eilonské hory. Pokrčil rameny a pobídl koně,
který se dosud po cestě jen loudal, ponechávajíc svého pána jeho myšlenkám, do rychlejšího
kroku. Tady odpověď stejně nenajde, tak proč otálet. Aspoň má nějaký cíl, i když ho ještě ne-
zná.

Komorník Walbon přehodil osušku přes ramena svého třesoucího se pána, který se právě
vynořil ze studeného toku řeky Lindaris. Dalbert se pečlivě utíral a zvědavě pozoroval, jak
mušketýři sundávají bezvládné dívčí tělo z koňského hřbetu. To jsem jí dal tedy pořádnou rá-
nu, když ji neprobudila ani studená voda, pomyslel si mladý hrabě. A trochu se zastyděl. Byl
zvyklý chovat se k ženám a dívkám dvorně, tohle pro něj byla nová situace.

Nechal dívku složit vedle ohně a sám loučí svítil Rolvenovi při zašívání rozseknuté tváře
svého nejlepšího přítele. Ta rána opravdu vypadala zle. Parlen se sice statečně snažil při jejím
zašívání usmívat, ale to právě děsilo Dalberta nejvíce. Roztátá tvář zůstávala při pokusech o
úsměv nehybná. Zahnal však chmurné představy, věděl, že při hojení se do tváře cit ještě mů-
že vrátit, i když to nějakou dobu potrvá.

Když Rolven skončil, poplácal ho hrabě pochvalně po rameni. Kaprálovi se viditelně ule-
vilo a oťfel si soustředěním orosené čelo. Walbon mezitím oběma šlechticům podstrčil dva cí-
nové talíře se smíči pečení.

„Jak to vypadá?“ Parlen se opatrně a zkoumavě dotknul zašité tváře.

„Myslím, že to bude dobré. Jen to chce čas, aby se to zhojilo. Nech ještě Rolvena, ať ti to převáže,“ ukázal Dalbert bradou na kaprála, který se vracel s připravenými čistými obvazy.

Jedli mlčky, Parlen jen po malých soustech na půl úst, a sledovali zajatkyni.

„Co myslíš, že je zač?“ přerušil mlčení Parlen.

„Nevím, možná uprchlá nevolnice, co já vím. To nám bude muset říci sama, až se probere.“

„A co s ní uděláme?“

„To také netuším. Zjistíme, co je zač a pak bych ji asi měl soudit,“ přemýšlel Dalbert a náhle znejistěl. Jako hrabě měl na svém panství nejvyšší soudní pravomoc. A napadení šlechtice, i když neúmyslné, byla vážná věc. Za to byl provaz. Srnec mu přestal chutnat, když si uvědomil, že rozkaz k pověšení té holčiny bude muset dát on. Škoda, je dost hezká. Nechtěl by ji poslat na smrt. Stranou pohlédl na svého přítele. Také ležící dívku zkoumavě pozoroval.

„To ji asi budeš muset nechat pověsit, že?“ Dalbert v očích svého přítele s úlevou viděl stejnou nejistotu, jako cítil sám. Neviděl v nich touhu po pomstě, což bylo dobré znamení, že ten křehký život před nimi nebude možná muset být nutně utracen. Příteli však neodpověděl.

Dívka se totiž pohnula a slabě zasténala. Všichni muži kolem ohniště okamžitě upřeli svou pozornost na ni. Rolven jí na Dalbertův pokyn rozvázal pouta a opatrně ji posadil čelem k šlechticům.

Dívka otevřela oči. A Dalbert v tu chvíli věděl, že ji pověsit nenechá. Nebo aspoň ne hned. Tohle totiž nebyla uprchlá venetská nevolnice.

Lásko moje, lásko moje, oni tě odvádějí! A já tu jen bezvládně ležím jako mršina a nemohu tě zachránit. Finiel ztěžka oddechoval. Ta bezmoc byla ochromující. Nedokázal ji zachránit. Nedokázal jí přijít na pomoc. A už to nedokáže. Sklopil zrak a zaplavila ho panika.

Celý klín a nohavice až pod kolena měl nasáklé krví. Vlastní krví, která se řinula z hluboké rány v břicho. Bolestivě zalapal po dechu. Bohové, co to bylo?

Když na ty muže zaútočil, učinil tak s bohorovným vědomím, že je ve výhodě. Dlouho a obezřetně je sledoval, neviditelný jako duch. Neměli žádné střelné zbraně. Měli jen meče a pak takové krátké a dlouhé kyje. A bylo jich jen šest. Pro jeho luk žádná velká práce, jak si myslel.

Zabít člověka pro něj sice byla zcela neznámá zkušenost, ale lidi, kteří mu odváděli milovanou Létil jen těžko mohl považovat za více než zvíř. A té skolil už nespočet kusů. Ruku měl jistou, jen málokdo se s ním mohlo měřit v lukostřelbě.

A tak na příhodném místě zabodal do stromu záložní šípy, aby je měl po ruce, a když se ti muži objevili, jen je vytahoval a střílel. Takový měl aspoň plán. Ve skutečnosti stačil vystřelit jen dvakrát. Jednoho skolil, druhá rána už šla úletem mimo. Ti neznámí muži tasili krátké kyje od pasu nebo shodili ty delší z ramen, napřáhli je na něj a ...

Vyšlehly plameny a les se zaplnil rachotem a kouřem. Ucítil náraz do břicha a strašnou bolest. A strach! Bohové, tak obrovský strach! Finiela zapálily na tvářích slzy studu. Tatam bylo jeho odhodlání, že osvobodí Létil, že se strašlivě pomstí jejím únosům. Pryč byly nabubřelé představy, jimiž se ještě před útokem kochal - jak o svých hrdinských činech později vypráví přátelům a nechává se hýčkat jejich obdivem. To vše bylo pryč. Zůstal jen strach o holý život, který ho přiměl zahodit luk a prchat a prchat. Pryč, jen pryč, do bezpečí.

Teď už v bezpečí je. Přestože ho pronásledovali, přestože měli psy, přestože byl raněn. Dokázal jim uprchnout. Věděl, že to bylo díky Zerótině stínu, který se mu podařilo vykouzlit, sotva se trochu vzpamatoval.

Je v bezpečí. Ale sám. Bez Létil. Raněný. Daleko od domova, od pomoci.

Plačtivě zasténal.

Když se Dalbertova malá karavana vynořila z lesa a vstoupila do nově vznikajícího města, mačkal se kolem ní během krátké chvíle zvědavý dav. Dokonce i neteční nevolníci z vesnice na pobřeží přiběhli okounět, jakmile se rozneslo, že pán z lesa přivezl nějakou ženu.

Dalbert se jako vojevůdce vracející se z vítězného tažení pyšně rozhlížel po tvářích, mezi nimiž nenašel jedinou, v níž by se nezračila otázka: Kdo je ta spoutaná dívka kráčející za hrabětem? Bohužel, ani on netušil. Za celou dobu dívka nepromluvila ani slovo. Ve tváři měla stále nepřítomný bezduchý výraz – až se Dalbert začal obávat, zda ji ve věži neuhodil do hlavy příliš silně. Tato domněnka však byla vyvrácena v okamžiku, kdy jeho průvod přepadl ten osamocený lučištník. Když se ho podařilo zahnat a Rolven s jedním mušketýrem za ním vyrazili i se psy, viděl Dalbert moc dobře strach, který probleskl těma smaragdově zelenýma očima jeho zajatkyně. Ten kluk k ní patřil, tím si byl jist.

Hrabě se otočil v sedle a pohlédl na zraněného mušketýra Treona. Hověl si v sedle Parle-nova koně, levou plec, již zasáhl šíp, omotanou obvazy. Ještěže jsme s sebou vzali aspoň ty drátěné košile a po zajetí té holky jsem všem přikázal, aby si je pro jistotu vzali, když už jsme na výpravu vyrazili bez kyrysů. Je zázrak, jakou službu taková zastaralá věc, v dnešní době dobrá leda tak proti medvědím drápům, dokázala ještě odvést, i když šíp nezadržela zcela, pomyslel si Dalbert. S mrtvolou by návrat mohl být jen těžko tak vítězoslavný.

Zajatkyni vyhradil pokoj v horním patře svého domu, na dveře nechal narychlo přidělat zvenčí závoru a do oken mříž. Na chodbu postavil mušketýra. Ale jinak měla uvnitř veškeré pohodlí. Zatímco ji jeho služebnictvo ubytovávalo, dopřál si Dalbert horkou koupel, vítanou po pěti týdnech trmácení hvozdem. Nenechám ji pověsit, ani ji nebudu soudit. Přinejmenším ne do té doby, než se dozvím, co je zač.

Co uděláme? Tielun nehlasně vykroužil rty otázkou. Saudoin mu však ze rtů neodezíral. Upřeně hleděl na jezdce pod nimi a zrychleně oddechoval. Tielun do něj strčil nohou, aby na sebe upozornil. Zopakoval neslyšnou otázku a pozvedl významně luk. Saudoin zakroutil hlavou a prudce trhnul bradou.

Jdu dolů.

Ne! Jen Tielunův výraz v obličejí dával najevo, jak moc s přítelovým rozhodnutím ne-souhlasí. Z hrdla mu nevyšla ani hláska.

Jezdec se přiblížil už na třicet kroků, jakýkoli zvuk je mohl prozradit. Ještě chvíli a pro-jede pod stromem, na jehož větvích oba mladíci leželi.

Neboj se. Je to...

Co?

Tielun poslední slovo, němě vykroužené přítelovými rty, nezachytil. Saudoin znovu roz-hýbal ústa, tentokrát pomaleji.

Yevtar? Saudoine, ty jsi se zbláznil! Ten hromotluk dole, na koni a s obrovským hafanem po boku, přece není Yevtar, to není jeden z nás!

Dříve než však Tielunovi tato rozhořčená myšlenka proběhla mozkiem, Saudoin se spustil s větve, zhoupł se a ladným obloukem přistál přímo před koněm.

Větev zavržala a vše následující se odehrálo v jediném okamžiku. Jezdec tasil pistoli, kuň se vzepjal a pes se vymrštil do skoku. Koňská kopyta opět dopadla na zem. Hned po nich Saudoin. A na něj pes.

Vzduch prořízl úsečný rozkaz a ostré tesáky se zastavily jen kousek od mladíkova hrdla. Tielun omámeně odvrátil zrak od sliny, která z hrozivě odtážených pysků skanula na tvář je-ho přítele a pohlédl na jezdce. Ignoroval ústí kovové trubky, kterou neznámý svíral v ruce a mířil na něj, a střetl se s jeho pohledem. Šedé přísné oči, posazené v hrubé tváři se zlomeným

křivým nosem, se údivem rozšířily. A masité rty namáhavě a se silným přízvukem vyslovily: „Yevtar e ta?“ Vy jste Yevtarové?

Rychlým sledem událostí omráčený Tielun se zmohl jen na odevzdané přikývnutí.

Starý Nalandur se vybelhal z přítmi jeskyně, vyrušen neobvyklým ruchem ze sladké odpolední dřímoty. A strnul hrůzou.

Před nejtajnějším úkrytem posledních Yevtarů na světě, poslední nadějí kdysi slavného národa, kterou už po staletí vlastním umem a moudrostí ochraňoval před vyhnutím, stál mohutný kůň s obrovitým jezdcem v sedle, vedle kterého se nedůvěřivě krčil pes obludných rozměrů a cenil zuby na shlukující se desítky osob v jelenicových oděvech. Zajatec to nebyl, zbraně mu hlídka ponechala! Jsme prozrazeni! To byla první myšlenka, jež Nalandura napadla. A hned po ní následovala druhá. Co je zač?!

Opratě koně jako vzácnou kořist svíral Saudoin, který jezdce provedl po nebezpečných skalních stezkách až k nepřístupným Červeným jeskyním. Nejistý Tielun, který se ještě pořádně nevzpamatoval a k cizinci mluvícímu jejich řečí stále choval nedůvěru, stál zkroušeně opodál.

Hiebaté! Tady! V Červených jeskyních! A přivedli ho mí lidé! Kloučci! Hloupí kloučci! Nalandurovo nitro bouřilo hněvem. Jsou stejní jako tenhle! Vztekle se ohlédl do jeskyně, kde se na lůžku mátožně převálil jeho raněný prasynovec Finiel, také zvědavý, co je to venku za rozruch. Sotva se mohl hýbat, a tak alespoň usilovně napínal uši.

Hloupé děti! Nalandur zuřil. Tenhle chtěl vidět moře a odvedl s sebou i svou dívku, aby se nakonec připlazil sám a polomrtvý. Dívku si odvedli Hiebaté. A tihle – Nalandur opět obrátil pozornost ven z jeskyně – přivedou jednoho Hiebatai přímo sem! A ostatní se k němu slétnou jako můry ke světlu!

Což bylo podivné... Nalandurův hněv pomalu chladnul, střídán úžasem. Yevtarové, dlouhá léta zvyklí žít jako neviditelné a neslyšitelné stíny, zahodili veškerou opatrnost, vyběhli z jeskyně a dychtivě se shromáždili kolem neznámého. To není jen tak. Chovali se, jako by to byl posel dobrých zpráv.

A skutečně: něco jim říkal. Nalandur neslyšel co, hluk vodopádu cizincova slova přehlušoval. Viděl však, jak se tváře elfů rozjasňují. Saudoin úplně zářil. A pak to sám ucítil. Tělem mu proběhly jemné vlnky, hřejivě konejšivé záchvěvy. Cizinec sáhl do sedlové brašny – Nalandur si velmi dobře všiml, jak jeho dosud klidná, i když nehezká, tvář ztuhla v bolestivě opatrné grimase a jeho ruka na neznatelný okamžik zaváhala – ale pak pohyb dokončil.

A stal se zázrak.

Bylo to jako ve snu. Korg gon Wern omámeně sledoval skalní stěny, které po uzounké krkolomné stezičce nejistým krokem míjel jeho kůň. Jako opilý – přesto však podivně ostře – vnímal ty dva hochy, kteří ho přepadli na stezce a kteří se stali jeho nečekanými průvodci. Na cestě, jež konečně měla cíl, jak neustále rostlo jeho přesvědčení.

Po dlouhých hodinách pomalé chůze k němu dolehl zvuk vodopádu. Hučení postupně sílilo a nakonec se za ohybem stezky objevila šedavá mlha a nakonec i bělostná zpěňená voda, která se řítila do malého jezera obklopeného načervenalými skalami. Pocit, že je pouhým hostem ve svém těle, zesílil. Vše pozoroval jakoby zpozzdálí, z odstupu – jako by nehleděl svýma očima, ale odněkud seshora.

Pak skály ožily. Z jejich útrob se postupně vynořovali Yevtarové. Ale jiní, než znal z Khozdorských hor. Jiní, než byl jeho drahý přítel Thatmek, kterého ztratil v nedávné válce.

Chyběla jim ona vznešenost, pyšné a honosné vzezření. Tito nebyli oděni do nádherných rouch, nebyli ozdobeni jemně tepanými šperky a vyzbrojeni skvělými zbraněmi. Byly to

hloučky pohublých, ustrašených psanců v často opravovaných kožených oděvech a vlněných houních, vyzbrojených hrubě zpracovanými a opotřebovanými zbraněmi.

Neveselé zašedlé tváře odrážely náročnost života v nehostinných horách, pohybovali se příkrčeně, připraveni kdykoli uskočit a skrýt se. Přesto se k němu blížili s dychtivostí, jako ke vzácnému hostu, jehož dlouhá léta očekávali, a jejich oči projasňovala důvěra.

Ta věc v sedlové brašně je lákala. Uklidňovala je.

Přesvědčila je, že není nepřítel. Že je jedním z nich.

Věděl, co má udělat. Aniž by tušil proč.

Ale udělal to.

Promluvil. Jazykem, o němž se domníval, že z něj zná jen pár slov, která pochytil od Thatmeka. Teď z něj však náhle vytrysknul vzletný proslov o svobodě, novém životě v bezpečí, o naději.

Slova, jež neznal a v životě je neslyšel, mu z úst plynula s naprostou samozřejmostí. Nerozuměl jim zcela, ale tušil, co znamenají. Pak sáhl do sedlové brašny. Pro tu věc. Na chvilku zaváhal, obavami a strachem. Pamatoval si předchozí bolestnou zkušenost. Ucítit na prstech chladivý kov. A náhle si zřetelně uvědomil, jak k ní přišel.

*Zasmušile hleděl na strohou kamennou desku, nesoucí všeríkající nápis. **Ioalonil Wulentil Sildar Beqeriol Tříprstý. První z Dvanácti, Nejvyšší strážce pečeti, Nejstatečnější ze statečných. Pravý syn Arlemionu a Ochránce královské krve. 917-1078.***

Pod náhrobkem ležel otec Thatmeka, jeho nelepššího přítele. Pobočník yevtarského vládce říše Arlemion, jenž před více než sto lety prchal před lidmi, kteří dobyli jeho království. Tady v těch místech Yevtarové padli do pasti, ale nakonec se jim podařilo prolomit obklíčení a bojovat se na svobodu, do bezpečí. A tady v těch místech se Thatmek vrhl do dráhy jednomu ze dvou šípů. Ten první, který se zaryl do jeho těla, byl určen jeho králi Olmatulovi. Ten druhý, který nikdo nezadržel, Thatmekovu otci, před jehož náhrobkem Korg právě stál.

Vzpomínal, jak mu kdysi dávno Thatmek toto místo ukázal, jak mu vyprávěl o bolesti, kterou nosil v sobě. Upřednostnil povinnost před láskou a místo svého otce zachránil krále. A teprve pětadvacet let poté zasadil do země, jež mezitím pohltila nepohřbené tělo jeho otce, tento náhrobek.

Rozložitý žoldněř podobající se skále, jemuž byl Thatmek po dvacet let učitelem a přítelem, se zachvěl a žalostně zavzdychal. Jen několik desítek mil odtud a jen několik týdnů nazpátek v čase Thatmek zmizel v boji s dhauránskými kočovníky. Padli do jejich léčky, bitevní vřava Thatmeka pohltila a již se nevynořil. Jediná hmatatelná připomínka toho, že někdy existoval, byl tento náhrobek.

Korg opět povzdechl a prastaré stromy Arlemského hvozdu, které nad ním a náhrobkem skláněly své koruny, vzdychaly s ním, jak vítr ševelil mezi listy. Pak však Korg zaslechl ještě jiný povzdech. Zbystřil a otočil se. Ztuhl.

„Kdo jsi?“ vypravil ze sebe namáhavě, ochromen náhlou tíží. Zpod šedé kápě neznámého se zaleskly pronikavé oči, stříbrně zlatavé jako dva měsíce. Korga zamrazilo, když cítil, jak propátrávají jeho duši. Byl to pohled, který odhalil všechna tajemství. I to největší, jaké v sobě Korg nosil a které mimo rodnou Vysočinu znal jenom Thatmek.

Ten pohled nebyl z tohoto světa a možná ani z tohoto věku. Stejně jako slova, která zahladila a utišila odhalené vzpomínky, plné tisíckrát znovu a znovu prožívané bolesti.

„Na ten krvavý den ve vesnici Tarach-dret zapomeň. Udělal jsi, cos musel, jinak by ses zpronevěřil zákonům svého národa. Jsi dobrý člověk, Korgu z klanu Wernova. Tak dobrý, jak jen může člověk v tomto krutém světě být, aniž by za svou dobrotu zaplatil životem,“ zašavelil ztichlým lesem hlas stejně nadpozemský, jako předmět, který Korg vzápětí dostal.

Nalandur padl na kolena. Hukot vodopádu ustoupil do pozadí. Šero bylo vytlačeno ze sevřeného rokle oslnivým jasem. Čas se zastavil a srdce všech elfů prostoupila dávno ztracená víra. Bez dechu hleděli na korunu Krále králů, Sedmého ze Sedmi, posledního ze ztracených bohů. Posledního, v něhož věřili, jediného, který neodešel a neopustil svoje děti.

Korg domluvil a procitnul z omámení. Rozhlížel se po klečících elfech klanících se stříbrné koruně, kterou držel zdviženou nad hlavou. Podivná zmatenost, jež po dlouhé týdny svírala jeho duši, náhle zmizela a mysl se mu vyjasnila. Cítil, jak ho svazující božská jsoucnost s posledními vyřčenými slovy opustila a vyprchala z něj jako pára. Úlevně si oddechl.

Opět byl sám sebou.

Starší posledních eilonionských Yevtarů rokovali ve svitu ohně pod kamennou klenbou jeskyně. Posel, které ho jim poslal Sedmý ze Sedmi, seděl venku před jeskyněmi sám a hleděl na hvězdnou oblohu. Z vyprávění Yevtarů získal poslední díly do tajemné skládačky a teď v klidu přemýšlel, fascinován příběhem, jehož se stal součástí. Ten příběh trval už čtyři sta let, kdy Veněťané ve spojení s Dirgaňany vpadli do těchto hor, aby vyvrátili první ze tří yevtarských říší, nejzápadněji položenou - Eilonion. Pak před sto lety zanikl nejvýchodnější Arlemion a pouze Zaelion, ležící mezi nimi, se díky svým mágům, kteří ho uzamknuli před okolním světem, jako jediný spasil před záhubou.

Korgův ztracený přítel Thatmek byl jedním z posledních arlemionských Yevtarů, kterým se podařilo před lidmi uniknout do Khozdorských hor, k přátelským trpaslíkům, u kterých našli azyl. Tito eilonionští Yevtarové, které díky... – ano, zázraku – našel, však přežili ve své staré domovině, i když Veněťané jejich stát zničili.

Agrese poháněná náboženským zanícením a přesvědčením, že v této zemi není místo pro bezvěrce, pomohla Veněťanům nepřístupné elfské hory dobýt a Yevtary vyhladit ohněm a mečem. Jakmile však skončila válka, již dle mínění vítězů nepřežil žádný Yevtar, zjistili Veněťané, že jim eilonionská země nemá příliš co nabídnout. Nepřístupné lesy a hory, které neoplývaly bohatstvím těžitelných rud, nesnesly srovnání s úrodnými nížinami vhodnějšími k osídlení, jež Veněťané dobyli krátce předtím. A tak se Eilonské hory na dlouhá léta ocitly stranou zájmu dobyvatelů. Patřily sice Veněťanům a ti je proměnili v pustinou prostou yevtarského osídlení. Sami toto osídlení ničím nenahradili, až na vzácné výjimky zde nežili.

Tento nezáměr umožnil hrstce eilonionských Yevtarů, kteří přežili dávné vraždění, žít v utajení po stovky let – za předpokladu, že se po horách pohybovali s největší obezřetností a nikdy se příliš nevzdalovali od jeskyní, které jim před dávnými lety poskytly dobrodiní úkrytu. Až donedávna. Zvědavost a neposlušnost dvou mladých milenců, Létel a Finiela, dala Veněťanům poznat, že Eilonské hory nejsou tak liduprázdné, jak se domnívali.

Sedmý ze Sedmi to věděl, tušil, že jednou Veněťané objeví i poslední zbytek jeho eilonionských poddaných. Poslal proto Korga, aby Yevtary odvedl do bezpečí, aby je provedl zeměmi, jež neznali – ale on ano. Korg pátral očima ve hvězdách – snad v nich hledal odpověď na zmatek ve své duši. Prostý žoldněř, který se teprve v dospělosti naučil číst a psát a jediná dovednost, kterou kdy skutečně ovládal, bylo zabíjení, se stále nemohl vyrovnat se znepokojivým vědomím, že byl vyvolen jako spasitel ztraceného národa.

Tvrdý život ho však naučil příliš nepřemýšlet, zato rychle jednat. Přestal se pokoušet pochopit rozsah svého poslání a raději se zamyslel, jak ho splnit. Protože do Khozdorských hor to byla dlouhá a náročná cesta, zvláště pro velkou skupinu vyhnanců s ženami, starci i dětmi.

Nejprve se budou držet řeky Nilienu, která protékala údolím a vyvede je z Eilonských hor do nížiny. To je tak sto padesát mil. A pak přijde nejkritičtější část – padesát mil hustě osídlenou nížinou, než projdou do zaelionského hvozdu. Potom podél hranic zapovězeného království Zaelionu na sever. Což je dalších čtyři sta mil. Ale potom už se dostanou za hranice Ga-

lemského velkoknížectví. Projdou Dračím pohořím a Temným hvozdem. Další dvě stě mil, díky bohům opět divočinou a pak už se ocitnou v Tyrském vévodství, v bezpečí. Starý vévoda Aldon je přítelem khozdorských trpaslíků, s nimiž udržuje čilé obchodní styky. Až opustí Temný hvozď, bude je od Khozdorských hor dělit posledních sto mil.

Sto padesát plus padesát plus čtyři sta.... Korg rychle počítal. U Gralthora!

Čeká je přinejmenším devět set mil!

Povznášejíci pocit, že je součástí něčeho velkého, se smrskl na strašlivou obavu. Provést takovou cestou přes sto lidí, z nichž více než polovinu tvoří ženy, děti a starci, aniž by byli během cesty odhaleni, přepadeni, zničeni, pobiti.... – je nemožné.

Nadějí rozzářený Nalandur zatím uvnitř jeskyně spřádá plány pro nejbližší budoucnost. Jakoby omládl a žily mu rozproudila nová energie. Jeho souputníci, hlavy čtyřiadvaceti místních rodin, mu uctivě naslouchali. Zatímco vydával příkazy, jež ostatní pokyvováním pouze schvalovali, neubráníl se, aby chvílemi po očku nepohlédl na korunu Sedmého, která spočívala na dobře viditelném místě ve výklenku jeskynní stěny. Každý kradmý pohled na ni ho rozechvěl neskonalým štěstím.

Cítil, že jeho životní dílo bude úspěšně završeno. Byl jediným z Yevtarů, který pamatoval dávné vraždění. Ostatní pamětníci již zemřeli. Byl jediným, který věřil, že v nepřístupných Červených jeskyních mohou přežít. Byl jediným z Pětačtyřiceti, družiny mladých eilonionských šlechticů sloužících jako osobní stráž krále, který dal před poslední bitvou a hrdou smrtí v boji přednost útěku a životu ve strachu z prozrazení. Celá dlouhá desetiletí tvrdého života v horách - mrazivého, hladového, nepřátelského - vzpomínal na své padlé druhy a pochyboval. Nebylo tehdy skutečně lepší zemřít než žít tak bezútěšně? Teď konečně věděl, že nikoli.

Připadal si o dvě stě let mladší. Přejel pohledem tváře svých druhů a ve všech viděl tu samou naději, kterou pociťoval sám. Potom však jeho pohled padl na raněného prasynovce Finiela a duší mu přelétl stín. Ano, cizinče, Sedmý tě poslal v nejvyšší čas. Jsem jediný ze sto třinácti Yevtarů, kteří v Červených jeskyních žijí, který pamatuje utrpení, jemuž byl náš národ vystaven. I po čtyř stech letech si pamatuji to strašlivé a nemilosrdné vraždění a zabíjení, jako by se odehrálo včera. Jsem jediný, který si plně uvědomuje, jaké dobrodiní nám Červené jeskyně a život ve skrytu poskytují.

Ti mladší nemají ani ponětí, co by nastalo, kdyby byl náš úkryt prozrazen. A právě proto si ho dostatečně necení. Zvláště ti mladší v posledních letech reptali. Proč žijeme tady v té slotě, uprostřed mraků, z nichž se každou chvíli spustí bouře, i v létě často sněhová? Proč ne-sejdeme níže? My tam byli – vyprávěli a namítali – a nikde žádný Hiebatai, žádný nepřítel. Okolní země je prázdná. Bezpečná. Proč nás držíš tady nahoře, pošetilý a bojácný starče?

Ano, takové řeči vedli. Hlavně Finiel, sebevědomý a hrdý. Vyniká nad ostatní v lukostřelbě, lovu, běhu i bystrosti myslí, jediný a nejlépe ovládá všechna kouzla, která jsme dokázali uchovat v paměti – takže si myslí, že by měl být vůdcem. Myslí si, že všechno ví lépe než ostatní. Jenže mu chybí rozvaha. Vždyť jedině kvůli své zbrklosti přišel o svou milovanou a téměř zahynul. Kdyby mi býval více naslouchal...

Se vzrůstajícím znepokojením hleděl na zachmuřeného Finiela. Ten nemá radost, že pro nás Sedmý poslal toho obrovitého cizince. Naopak, děsí ho, že konečně můžeme Červené jeskyně opustit a začít nový život jinde. Ví, že když odejdeme, navždy ztratí Létíl.

Hrabě Dalbert seděl v křesle v koutě pokoje a nehnutě pozoroval dívku, kterou přivedl do svého domu z hlubokých Eilonových lesů. Seděla na židli u zamřížovaného okna a vyšívala. Nevšímal si ho, jako by v místnosti nebyl. Už si zvykl.

Protáhl se. Proboha, kolikátý den už takhle tráví? Bylo to už neuvěřitelných osm týdnů, co se vrátili z hvozdu. Má to vůbec smysl? Neubíjí tady jenom zbytečně čas, který by mohl věnovat svému městu? Ubíjí – to moc dobře věděl. Ale nemohl si pomoci. Nedokázal se od ní odtrhnout. Ta tajemná dívka mu prostě učarovala.

Považoval ji za svého hosta, a proto ji ubytoval – až na ty mříže a zamčené dveře – s největší možným pohodlím. Choval se k ní s vybranou dvorností, jako k nějaké šlechtice. Věděl, že to není uprchlá nevolnice, i když byla pohublá a ušmudlaná. Měla příliš jemné rysy a držení těla, na rukou neměla mozoly od motyky, přestože je měla zanedbané. Co je tedy zač?

Ač dělal, co dělal, nedozvěděl se to. Mlčela. Jen seděla u okna a netečně hleděla ven. Zpočátku se Dalbert pokoušel navázat hovor. Mluvil na ni celé hodiny. Ale ona nereagovala. Hleděla na něj, jako by byl vzduch. Když už nemohl snést ten její prázdný pohled, uchopil ji za ramena a zatřásl s ní. Křičel. Pak ji i udeřil. Jednou, podruhé. Nic. Jen si olízla zkrvavený ret a otřela slzu, která jí proti její vůli vyskočila na líci. Ale tehdy její oči konečně promluvíly, když ústa ne. Byl v nich strach. Jen na okamžik – než se proměnil v odpor a vzdor. Zastyděl se a pochopil, že takhle s ní nic nezmuže.

Přesto i nadále trávil dlouhé hodiny s ní, prázdným čekáním. Na co? Sám nevěděl. Nemohl si pomoci. Přitahovala ho. A musel si přiznat, že nejenom svou tajemností, ale v nemalé míře i svou krásou a jakýmsi vnitřním jassem, který jí prozařoval zrak i tvář a každický ladný pohyb.

V jídle se nešetřila, i když zpočátku nabízenou potravu přijímala s nedůvěrou. Asi na podobné jídlo nebyla zvyklá. Krásně se zaoblila, propadlé tváře se jí zaleskly. A tak Dalbert, sledující její proměnu z vyhublého lesního zvířátka v žádoucí ženu, po dlouhé době zahorel touhou po ženě.

Jeho přítel Parlen mu sice hned po jejich příjezdu do Tolosu vyhlédl pěknou dívku z vesnice, která s lehkým srdcem vyměnila nuzný život v rybářské chýši za pohodlí panského domu, jenže ta pro něj znamenala jen ukojení tělesných potřeb. Jako třeba jídlo, nic víc.

Jenže tahle neznámá cizinka byla něco jiného. Ty jemné prstíky, hbitě se míhající při vyšívání. Ty plné rty, svírající se přísně ve sverpé mlčenlivosti. Ta kulatá ňadra, přelévající se pod blůzou, když se pohnula... Fascinoval ho každý detail její tváře i těla, každý pohyb a výraz. Byl očarován jejím pohledem, jiskřivým jako smaragd. Topil se v těch očích.

Možná až příliš. Jak si rozhodně myslel jeho přítel Parlen. I on zpočátku zajatkyňi navštěvoval, hnán zvědavostí. Avšak brzy ho to omrzelo. Měl příliš neklidnou povahu, než aby dokázal vysedávat a dívat se na mlčenlivou a netečnou dívku. Ztratil s ní trpělivost, která brzy přerostla v nespokojenou zášť, přiživenou zraněním, které mu způsobila. Do rozřáté tváře se mu cit nevracel, i když se rána dobře zahojila. Nemohl jí proto své zohavení zapomenout.

Nejprve se Parlen dokonce domníval, že je dívka pomatená, že se nevzpamatovala z rány do hlavy, kterou jí Dalbert ve věži uštědřil. Jenže v těch tvrdých očích se zračilo příliš bystroti. Byl si jist, že si z nich tropí žerty. To nehodlal strpět.

A tak ji ponechal zcela Dalbertovu zájmu. Sám se raději věnoval správě panství, které mladý hrabě kvůli zajatkyňi zanedbával. Bylo třeba držet vojáky neustále zaměstnané, buď na stavbě nebo cvičeními, aby neměli moc času zbytečně přemýšlet a klábosit o hloupostech – třeba o zelenooké čarodějce, co omámila hraběte.

Přes množství práce, již byl zahlcen, mu však zvědavost stejně nedodala klidu. Chtěl učinit nějaký pokrok a Dalberta vyvázat z toho bezcílného vysedávání v jejím pokoji. A tak mu poradil, ať dívku potají sleduje. Ať někdy předstírá, že usnul – v její přítomnosti. A ať jí dá věci k vyšívání – třeba to k něčemu také bude.

Obojí byl dobrý nápad, jak se ukázalo.

Když Dalbertovi poprvé v dívčině pokoji poklesla hlava a zdánlivě zaklimbal, dívku to nejprve nechalo chladnou. Jako by si toho nevšimla. Teprve po dobré půlhodině, co ji pozoro-

roval skrz přivřená víčka, na něj pohlédla. Nekonečně dlouhé chvíle ho pozorovala. Když se nehýbal, pomalu a tiše vstala. Připlížila se a sklonila k němu. Zrychlil se mu tep. U pasu měl dýku – vytáhne ji, probodne ho? Nebo probodne sebe? Proboha! Srdce se mu rozbušilo ještě více. Strachem o ni.

Ne, ale asi o tom přemýšlela. Pak se však vrátila se k oknu a začala si tiše prozpěvovat. Nerozuměl jedinému slovu té neznámé a zvláštní písni. Jeho zvědavost to jenom podnítilo. Parlenovu také. „Tak si za ní dále choď, třeba z toho něco skutečně bude,“ schválil, i když pořad neochotně, přítelovo počínání.

Vyšívání přineslo také úspěch. Zpočátku si přinesených látek, jehel a nití nevšímala, ale nakonec se zřejmě i jí nečinnost zprotivila. Nejprve vyšívala jenom o samotě, před Dalbertem seděla nečinně - a netečně jako vždy - s rukama založenými v klíně. Když však jednou vešel do pokoje a zastihl ji zrovna uprostřed práce, tak podruhé od úderu do tváře změnila výraz. Tentokrát jako by byla přistižena při zločinu. Pokynul jí, aby pokračovala. Kývnutím souhlasila (další aspoň nějaká reakce!) a poté klidně vyšívala v jeho přítomnosti i v následujících dnech.

Dnes se ale trochu ostýchala a v práci zpomalila. Dalbert se zdánlivě bez zájmu opět protáhl. Kradmo na něj pohlédla a vyšívání šátek schovala do klína. Dalbertovi bylo jasné proč. Práci měla téměř hotovou. Se přátelským úsměvem jí pokynul, aby pokračovala. Zaváhala. Jeho úsměv však byl plný důvěry a shovívavosti. A tak se opět dala do šití.

Jenže když ukousla nit a šátek před sebou rozvinula, aby si prohlédla hotové dílo, Dalbert neomaleně vstal a vytrhnul jí ho z ruky. Přesně tak, jak se s Parlenem domluvili. Lehce vykřikla úlekem (ale, další reakce?) a vztáhla k němu prosebně ruce. Zakroutil odmítavě hlavou. Otočil se k ní zády a zabušil na dveře. Závora na druhé straně se odsunula a stráž mu otevřela dveře. Vítězoslavně vypochoval ven, jako by právě získal nejvzácnější kořist na světě.

Za chvíli už seděli s Parlenem u na stole nad rozloženou knihu, pro kterou si nechal jeho přítel poslat do hlavního města, a porovnávali ornamenty na látce s kresbami v knize. Parlenova tvář – tedy pouze její živá polovina – se roztáhla do triumfálního úsměvu, když zabodl prst do stránky.

„Myslel jsem si to, ale do poslední chvíle jsem tomu nevěřil. Je to tak neskutečné! Je to Yevtarka!“ Bylo to neuvěřitelné. Ale byla to pravda. Linie na šátku se shodovaly s některými obrázky v knize. Dokonce to trochu vypadalo jako písmo.

„Škoda, že se naši předkové trochu více nezajímali o kulturu pohanů, mohli jsme se dozvědět, co nám naše zajatkyně do té látky vepsala,“ zakroutil lítostivě hlavou Parlen.

„Kde se tu ale, proboha, vzala?“ Dalbert si nově objevenou skutečnost stále nemohl srovnat v hlavě.

„Kde by. Prostě tu od války nějakí Yevtaři přežili. O tuhle divočinu se dlouho nikdo nezajímal – a proč by tedy někde skrytu nemohla přežít malá skupinka pohanů? Myslím, že jich tu bude víc – vždyť jsme přece viděli toho jejího muže.“ Při té zmínce Dalberta bodlo u srdce.

„Ale kolik jich tu může být?“

„Tak to nemám tušení. Možná jen tihle dva. Možná celé stovky. Nebo i tisíce? Nevím.“ Chvíli mlčeli. Parlenovi ten objev přišel úžasný – někde v horách dokáže žít skupina lidí, o níž nikdo nic neví. Žijí tu po celá staletí jako vyhnanci. Jako vyhnanci ve vlastní zemi, kterou jim naši předkové sebrali. A pak jsem přijdeme my, abychom je souhrou náhod objevili. Zrovna my, kteří jsem na tom vlastně stejně jako oni. Také jsme vyhnanci ve vlastní zemi. Připadalo mu, jako by se setkala minulost s přítomností. Chtěl by o té minulosti vědět mnohem více...

„A co když si pro ni přijdou?“ prolomil ticho Dalbert. Více než případný boj ho děsila možnost, že by o dívku přišel. Byla mu dražší, než si dosud uvědomoval. Zvykl si na ni. Ne-

smírně ho přitahovala, samotný pobyt v její přítomnosti, tichá odpoledne strávená jejím pozorováním, to vše ho těšilo, uklidňovalo, činilo šťastným. Přirostla mu k srdci, i když k ní za celou tu dobu nedokázal proniknout. Už si nedovedl představit, že by ji ztratil.

Asi ji skutečně miluji..., uvědomil si Dalbert. Přestože jedině, co mi dává, jsou jen pohledy. A vzdálená naděje, že se to možná někdy změní. Chce to čas. O tom byl přesvědčen. Jenže toho se mu zřejmě začalo nedostávat.

„Jestli přijdou...?“ Parlen se zatvářil rozhodně. „Pak musíme být připraveni.“

Dalbert se vrátil. Vymanil se ze snových - a z Parlenova pohledu promarněných - odpolední trávených v blízkosti neznámé dívky. Zase byl zpět ten rozhodný budovatel nového města. Byl opět ve svém živlu. Když se něco mělo dít - jak alespoň s Parlenem očekávali - chtěl být u toho.

Dočasně ztratil o neznámou dívku zájem a zase se věnoval svému městu. Nyní především jeho opevnování. Dohromady měl rotu vojáků a jedno dělo, s tím se mnoho podniknout nedalo. Na druhou stranu Yevtarů nejspíše nebylo mnoho. Skupina odhodlaných a dobře vycvičených mužů by je mohla odrazit i rozdrtit. Zatímco v předchozích týdnech přemýšlel, jak z Tolosu učinit velkoměsto, nyní z něj chtěl mít především pevnost.

„Volal jste mě, Vaše Jasnosti?“ Kapitán Zengwar, velitel sto padesáti mužů pravidelné „armády“ Toloského hrabství se uklonil. Dalbert přikývl na pozdrav a pokynul mu, aby se usadil. Nepochyboval, že tohoto muže na něj bratr Harlon nasadil jako špeha, který má kontrolovat každý jeho krok. Koneckonců Zengwar sloužil pod Harlonem v Arlemském velkovodství v nedávno skončené válce s Dhauránci - stejně jako řada mužů z té stopadesátky, co Dalberta doprovázela. Pobyt ve vyhnanství s odbojným mladším bratrem velkoknížete brali tito zkušení vojáci jako pohodlnou výslužbu s nadějí na získání nějaké půdy.

„Ano, volal. Vy jste sloužil pod mým bratrem jako jezdecký důstojník, Zengware. Jak se vyznáte v obléhacích pracích a obraně opevnění?“

„Než jsem se přihlásil k velkoknížeti Harlonovi,“ (toho velkoknížete kapitán patřičně zdůraznil), „sloužil jsem jako žoldněř v Dirganu, Vaše Jasnosti, a jízdní války jsem okusil teprve pod velením Jeho Výsosti Harlona.“ Zengwar byl příslušníkem zchudlé jihogalemské šlechty z příměsí dirganské krve, a když se nemohl honosit bohatstvím, dával svůj původ najevo alespoň vytříbenou mluvou a uhlazeným vystupováním.

„A jak jistě víte, Vaše Jasnosti, Dirgan má nejlepší pěšáky na světě. Měl jsem tu čest být po osm let jedním z nich, přičemž jsem za své služby svým nepatrným dílem přispěl k potlačení latrénského povstání a dobytí několika latrénských měst. Takže se neskromně domnívám, že mé zkušenosti a znalosti pěchotní a obléhací války jsou přinejmenším obstojné.“ Kapitán se zpřímá podíval Dalbertovi do očí. Kdyby byl mladý hrabě trochu více nedůtklivý, mohl by v tom pohledu vidět příliš málo uctivosti.

Jenže vyhnanec s titulem toloského hraběte už dávno nedůtklivý nebyl. Potřeboval pro obranu města zkušeného vojáka a díky Bohu ho měl.

„Pozval jsem Vás, protože se s panem Parlenem domníváme, že Tolosu hrozí útok. Asi nikoli delší obležení, ale zcela jistě přepad. Zajímá mě váš názor, jaká opatření bychom měli podniknout, abychom mohli útok ze souše odrazit.“

Kapitán Zengwar byl skutečně mužem na svém místě. Jeho sevřená ústa ztrácející se mezi hranatými čelistmi a širokou bradou v příští hodině nadiktovala nutná opatření, jež Dalbert s Parlenem pouze odkývali - sami by nevymysleli lepší.

Zárodek městečka - dvacet domů a stany vojáků - byl obehnán mělkým příkopem. Vykopanou hlínu nasypali do hrubých proutěných košů, které byly za příkopem ukotveny do země dlouhými kůly. Vznikla tak nízká hradba, o niž se vestoje dala opřít mušketa a dalo se za ni schovat před palbou. Dělostřelbě by takové opevnění nikdy neodolalo a ani pro člověka

nebylo nepřekročitelné, i když z příkopu byl vrcholek hradby poměrně vysoko. Obráncům vybaveným palnými zbraněmi a píkami však dávala obrovskou výhodu.

Hlavní přístup do města z vnitrozemí, od hvozdu, posílila malá bašta, samostatné okrouhlé opevnění pro pár vojáků, chráněné hradbou ze všech stran, kdyby útočníci hradbu přece jen překonali. Zevnitř ji však už příkop nechránil, aby nebyla od města úplně odříznutá. A dopředu z ní směrem k lesu čněla mezi koši hlaveň jediného děla, které si Dalbert a jeho malý kontingent přivezl. Další dvě bašty podobné střežily bok města mezi hvozdem a mořským pobřežím. I stranu k řece nechal Zengwar opevnit.

Navíc se rozhodl učinit samostatnou pevnůstku z každého obydlí. Všechna okna v přízemí byla vybavena bytelnými okenicemi s mohutnými závory a již pokryté střechy byly nemilosrdně probourány, aby v nich mohly být vybudovány vikýře pro střelce.

Vojáci při stavbě bojových postavení vycítili, že se k něčemu schyluje a možnost na pořádnou bitvu nebo aspoň šarvátku jim rozproudila krev, takže se práce chopili s nadšením. Za necelý týden usilovné práce bylo město opevněno podle Zengwarových představ a ke spokojenosti obou mladých šlechticů.

Ale pak se z lesa místo desítek nebo stovek divochů vynořil jediný muž.

Dalbert s nejistě hleděl na zelenookého muže před sebou, který se neúspěšně pokoušel skrýt svůj strach. Zapadlýma očima v pohublé tváři – nabízeného jídla ani pití se však nedotkl – rychle těkal z Dalberta na Parlena a na Zengwara a na předmět, který před ně položil na stůl. Hraběti velice rychle mu došlo, co žádá muž, jehož před několika týdny při zpáteční cestě do Tolosu postřelili. Celá jeho bytost se proti tomu požadavku bouřila. Nikdy se jí nevzdá!

Uvědomoval si však, že na dívku nemá žádný nárok. Mnohokrát o jejím postavení diskutoval s Parlenem a dle venetského práva vše bylo jasné. Žila na území Galemského velkoknížectví a na jemu svěřeném léně, takže byla jeho poddanou. V hloubi své duše však věděl, že tomu tak není. Ta dívka ani tento muž nikdy nebyli galemskými poddanými. Jsou to cizinci na území našeho státu. Vlastně nepřátelé, vždyť tenhle na nás zaútočil. Můžeme s nimi jednat z pozice síly, činit s nimi, co se nám zlíbí. Jeho svědomí se však násilné řešení přičilo, byť bylo nejjednodušší. Jestli jí měl získat – nikoli se jí zmocnit – musel to učinit mírumilovně.

Jak se bude chovat k ní, měl už tedy dávno vyjasněno. Ale co s tímhle mužem?

Zab ho!, křičela temnější část jeho nitra.

Stačí jediné lusknutí a zbavíš se problému, který představuje. Ona se to nedozví, neviděla ho přicházet. Už nikdo si nebude nárokovat její lásku. Její svobodu možná ano – tu budou nejspíše chtít ti ostatní, co se skrývají v lesích. Ale její lásku nikoli. Ta patří tomuhle, který je překážkou, aby patřila tobě.

Jenže tu byla ta věc. Zneklidňující předmět, který cizinec položil na stůl. Byla to nabídka k obchodu, zcela zřetelná navzdory jazykové bariéře.

Parlen stojící za Dalbertem mlčel. Ale hrabě si byl jist, že stejně jako on pečlivě zkoumá stříbrnou korunu, již cizinec vyložil na stůl.

Byl to jednoduchý šperk, ale zářil podivným leskem. Co je ten muž zač? Copak je to yevtarský král? Nebo potomek yevtarských králů? Nebo tu korunu jen někde našel? Ohlédl se na Parlena. Vzájemně na sebe kývli. Bylo tu příliš mnoho otázek, které se chtěli dozvědět.

„Zengware, odveďte ho ven, musíme se s Parlenem poradit.“

„To je něco!“ vybuchl Parlen, sotva se zavřely dveře. „Představ si, čeho jsme svědky! Setkání nové a staré kultury, národů dvou věků! Vždyť tohle je možná pohanský král!“ Parlen ze sebe chrlil jednu větu za druhou a chtivě skočil po koruně, aby si ji prohlédl zblízka.

Sotva ji však uchopil, vykřikl a prudce ji odhodil. Jen její zvonění o podlahu rušilo ticho, jež se náhle v místnosti rozhostilo. Dalbert překvapeně hleděl na pobledlého Parlena.

„Ono... to...“ soukal ze sebe jeho přítel. Dalbert se sehnul a opatrně natáhnul prsty tak blízko, až skoro cítil chlad kovu. A také něco jiného. Prazvláštní chvění.

Finiel seděl v podřepu na chodbě a třásl se. Slabostí způsobenou hladem, vyčerpáním i bolestí dosud zcela nezhojeného zranění. A také strachem. Netušil, co ho čeká. Zato věděl nájisto, že jeho osud je zcela v rukou těch dvou mužů, kteří se zavřeli v pokoji s korunou Sedmého krále. A pořád nevěděl, zda je vůbec Létil naživu, zda nezradil svůj národ zbytečně.

Měl jedinou možnost – a možná i příležitost – jak to zjistit. Nedůvěřivě pohlédl na postaršího ozbrojence, který ho hlídal – muž mu pohled opětoval, ale jinak ho spíše ignoroval. Asi mu nestál ani za ten jeho sebejistý pohled. Zmobilizoval poslední síly. Musí to alespoň vědět.

Sklonil hlavu a opatrně začal odříkávat slova Tandarogova přivolání a prsty schovanými v podřepu mezi stehny vykreslil potřebné znaky. Naléhavost Létilina zoufalství a vědomí její těsné blízkosti ho málem porazily. Musel se dlaněmi opřít o podlahu, aby se nesvalil na zem. Vydechl tak prudce, že po něm voják vrhnul znepokojený pohled.

Ona je tu! Na konci chodby! Za těmi dveřmi sotva několik kroků daleko!

„Finiele?“ Skrz dveře zněl dívčí hlas vzdáleně.

„Finiele?!“

„Finiele!!!!“ Překvapený ujišťovací tón Létilina hlasu se rychle změnil ve vysoké kvílení, které vyplnilo celý dům. „Ty jsi tady?! Lásko moje, tady jsem! Čekám na tebe! Zachraň mě!“

Kapitán Zengwar překvapeně kmital očima z vyhublého cizince před sebou na zavřené dveře, zpoza nichž se náhle ozývalo naléhavé volání v cizím jazyce. Ti dva... Oni spolu mluví? Co je to za kouzla?

Dveře od hraběcího pokoje se rozlétly a na chodbu vyběhnul brunátný Dalbert.

„Co se to tu děje?! Vy jste ho nechal...?“ Zengwarova sebejistota a důstojná odměřenost byly tatam. Koktal jako školáček a pokoušel se vysvětlit nevysvětlitelné. Což velice brzy pochopil Parlen, kterému došlo, že pečlivý Zengwar by v žádném případě nespustil z vězně oči, natož aby ho nechal produčirovat se chodbou, natož ještě navíc nahlédnout za ostatní dveře. A už vůbec by ho nenechal promluvit s vězenkyní.

„Jsou to kouzla. Všechno jsou to kouzla! Tenhleten, ta koruna, ta holka, celá ta čeládka!“ syknul Dalbertovi do ucha. Ten zastavil příval výčitek a na chvíli zmlknul. (A v duchu pocítil drobné radostné bodnutí z toho, že alespoň dostal příležitost spucovat Zengwara.)

„Odved'te ho. Někam pryč! Daleko, ale aby na něj bylo vidět!“ Zengwar krátce přikývl a s tvrdě sevřenými čelistmi chopil Finiela za kazajku a odvedl ho pryč. To tak, ty svině, aby si na mě kvůli tvým čárům vyskakoval tenhle neúspěšný usurpátor knížecího trůnu. Já ti to spočítám!

Létilin křik neustal ještě dlouho potom, co byl Finiel odveden a Dalbert s Parlenem (po Dalbertově krátkém váhání na chodbě, kterou nechtěl opustit, protože mu nárek jeho lásky trhal srdce) opět zmizeli v hraběcím pokoji a vrhnuli se na přerušené zkoumání korunu.

Hrabě a jeho přítel mlčeli. Už dvě hodiny. Zatím se setmělo, sloužící přišli do pokoje nenápadně rozsvítit svícen a jen prskání mnoha knotů přerušovalo tíživé mlčení. Jestli si Yevtarové neprijdou pro dívku, tak pro tohle určitě.

Tohle totiž nebyla jen koruna. Pouhý symbol vládcovské svrchovanosti a moci. Tohle bylo mnohem více. Celá historie. Paměť. Kronika. Samotná identita zapomenutého národa.

Když se jí po prvním Parlenově šoku odvážili znovu dotknout, dlouho potom nepřestali. Dotýkali se jí znovu a znovu, jako nenasytní mladíci, kteří poprvé získali ženu a nemohou se

jí nabažit. Ale neporozuměli. Viděli výjevy a obrazce, jež jim přes vzdálenost věků a znalostí nedávaly smysl, slyšeli poselství, jež nechápali. Nemohli. Nebyli Yevtarové.

Parlen opět sáhnul po koruně. Nedočkavě jako pijan po dalším džbánu vína.

„Ne! Nemá to smysl. Nevyčteme více, i když bychom chtěli. Spíše mi porad' – co máme dělat?“ zastavil ho Dalbert. Parlen chvíli mlčel, ale pak s lesknoucím zrakem a prudkými gesty začal naléhat.

„Je to dar! Jedinečný. Seslaný shůry, neuvěřitelné hodnoty. Dostal se nám do rukou artefakt, díky němuž můžeme pohlédnout hluboko do historie. Který nám otevírá poznání, jaké se nikomu jinému nedostane! Tohle nemůžeme pustit z rukou!“

„A co mám tedy dělat?“

„Vyměň tu holku! Dej jí tomu chudákovi a nech si, co ti přinesl na výměnu. Ta koruna za ni stojí!“ Parlenův návrh byl jako políček ve Dalbertově tváři.

„Nikdy!“

„Tak si ji nech a korunu také! Jsi hrabě, pán této země, tvé slovo je zákon! Můžeš si dělat, co chceš.“ Na Parlenově tváři však bylo vidět, že je mu takové řešení proti mysli, byť ho vyslovil. Feudální zpupnost se mu přičila. Natožpak okradení – ano, nic jiného by to nebylo – zamilovaného nebožáka o nesmírně cenný národní artefakt, který přišel vyměnit za svou milou.

Dalbert popuzeně vstal. Byl bezradný. Nezbyvalo mu, než si to přiznat. Postavil se k oknu a na prostranství mezi domy spatřil vztyčený kůl, u něhož seděl přivázaný yevtarský mladík. Vojáci, kteří kolem něj čas od času přešli, ho rozhodně nešetřili. Plivnutí byla ta nejnežnější pozornost, které se mu z jejich strany dostalo. Naštěstí měl Zengwar rozum a kůl umístil mimo výhled z oken hraběcí zajatkyně.

„Nech ho popravit. Máš na to právo. Zaútočil na nás, na tebe. Na hraběte! To si nikdo nesmí dovolit!“ naléhal Parlen. Jeho mozek zapracoval a jako z povolených stavidel se z něj vyhrnul přímočarý a zcela ospravedlnitelný návrh.

„Ano, udělej to tak! Udělej z něj exemplární případ, pro svoje nevolníky,“ rozváděl Parlen své myšlenky, „ukaz tvrdou ruku, ale na nesmoč si ji v krvi domácích lidí. Postraš je, ale nepopud' si je. Co jim je do nějakého pohana? Ještě pro ně budeš ochráncem před nebezpečím z hvozdů!“ Bylo to jednoduché. Přesně tak, jak navrhoval Parlen. Stačil jediný pokyn.

Ale byla tu ona.

Ona ví, že tu její milenec je. Když zemře, dojde jí, že za jeho smrtí stojí on. A tak ji navždy ztratí. Ztratí naději, že by mu někdy mohla porozumět, že by se mohla vzdát své minulosti a žít přítomnost s ním. Když jí zabije přítele, navždy ji od sebe odřízne.

Dalbert se zhoupl na podpatcích, hmátnul po koruně a vyrazil ven.

„Odvažte ho a propusťte!“

„Pane?“

„ODVAŽTE HO!“

„Ano, pane...“

Finiel mlhavě vnímal, jak sevření utažených provazů povoluje a jak ho pevné paže stavějí na nohy. Zakaleným zrakem před sebou rozeznal vůdce Venet'anů. Když spatřil, co svírá v napřažené ruce, klesnul na kolena.

Neuspěl. Nepřijali jeho nabídku. Ztratil ji. Ztratil sebe. Ztratil svůj národ. Ztratil všechno.

Dalbert mu vrazil do ochablých rukou stříbrnou korunu a stroze rozkázal: „Dejte mu jídlo a pití na cestu a okamžitě ho vyprovod'te k lesu. Kdyby se vrátil na dohled od města, střeljte. Ale jen kdyby se vrátil, rozumíte?!“ Klapot sražených podpatků mu byl odpovědí, ale to už spěchal zpět do svého domu, zanechávaje za sebou zkoprnělého Parlenu.

Vtrhnul do jejího pokoje. Vrhla se na něj jak šílená, bušila do něj pěstmi, nehty mu podrápala tvář, než ji pevně sevřel a zkroutil ruce a vyvedl ji ven. Z okna na protější straně chodby viděla, jak Dalbertovi vojáci dávají Finielovi naditý tlumok, on ho netečně přijímá, otáčí se a s očima sklopenými k zemi odchází. Směrem k lesu, k horám. Pryč. Od ní. Bezděčně natáhla ruku, jako by se ho na tu vzdálenost mohla dotknout. Z hrudi jí vyšel jediný bolestný ston.

Zatřásl jí a jejich oči se setkaly, yevtarská zeleň se promísila s venetskou modří. Obě barvy se vlnily slzami. Zakroutila odmítavě a nevěřičně hlavou, zatímco on pokýval. Je to pravda, i když tomu teď nemůžeš uvěřit. Odchází, nechal tě tu. Viděla v jeho očích lítost – opravdu ji litoval, cítil její bolest. Odvrátila tvář a zaťala zuby. Není to pravda, určitě se vrátí. Nechal by mě tu.

Několik nocí probděla a napjatě poslouchala každé šustnutí ve tmě, očekávajíc, že se pro ni plíží Finiel, aby ji odvedl a byli spolu opět šťastní. Nedočkala se.

Když za sebou uslyšel dusot koňských kopyt, neměl už vůli vzdorovat, udělat cokoli – skočit do křoví, překrýt se Zerotiným stínem nebo aspoň tasit zbraň. Jen se otočil a čekal. Parlen přicválal, následován čtyřmi vojáky, a s koně seskočil, ještě než zastavil.

Nastavil dlaň, rázným pohybem, který nepřipouštěl odpor. Finiel hleděl do tváře, jejíž částečná nehybnost jen zvýrazňovala lačnou chtivost odrážející se v živé polovině.

Nerozpoznal v ní ale to zoufalství. Parlen zatínal zuby opovržením vůči sobě samému. Klesl na úroveň sprostého lupiče. Ale nemohl si pomoci. Nemohl dopustit, aby tak vzácná věc zmizela někde v lesích jen kvůli tomu, že Dalberta pobláznila zelenooká holka. Všechny ty vědomosti dávných věků, které v ní byly obsaženy, historie této země, poznání, jež skrývala – nic z toho se nemohlo jen tak ztratit. Dělán to pro nás oba, příteli, ještě mi poděkuješ.

S chvějící se bradou zopakoval žádaté gesto. A druhou rukou ostentativně sevřel jílec kordu, aby vymazal veškeré pochyby, že to myslí vážně. Muži stojící za ním nakročili kupředu, připraveni zabít, bude-li to třeba. Parlen prosebně naklonil hlavu na stranu, do očí mu vystoupily slzy. Dej mi to a odejdi v pokoji. Prosím! Nenuť mě k tomu!, žádonil v duchu.

Finiel už ale neměl co ztratit. Pochopil, že už korunu nevrátí těm, jimž patří. Mohl udělat už jen jediné. Soustředil zbytky sil a nasál neviditelnou energii z okolí. Pocítil jemné mravenčení magie, pak nápor prudší energie vycházející z jeho tlumoku. Odtud, kde byla uložena koruna. Díky bohům. Naděje existuje. Zašeptal několik slov. A zadoufal. Snad mě uslyšíš, starče.

Pak už mohl přijít konec. Sáhnu po tesáku a s Létiliným jménem na rtech se vrhnul kupředu.

Lomoz chvatných kroků na chodbě vyrušil Dalberta z rozjímání a přinutil ho odtrhnout zrak od svého odrazu na hladině číše vína. Dveře se bez zaklepání rozlétly a na stole zazvonil stříbrný kroužek. Když na něm Dalbert spatřil stopy krve, zbledl.

Parlen s nešťastným výrazem, v němž se mísil hnus nad sebou samým s neskrývanou zlostí vůči příteli, vyštěknul: „Tady ji máš! Jsi hrabě a byl jsi v právu! Měl jsi se rozhodnout správně! Kdybys jen nebyl takový blázen! Kdybys ses vykašlal na tu divošku! Nemusel bych se ti postavit a plížit se lesy a krást a zabít jako sprostý zbojník!“ Vykřičel na Dalberta svou zlobu a prásknul za sebou dveřmi. Dalbert nehnutě zíral na korunu.

Tak a je to. Už si pro ni nepřijde. Nikdy. Už se nemusím bát.

Ale ti ostatní si přijdou pro tohle.

Cos to jen provedl, příteli?

„Ékator! Vyvolený! Nalandur se probral!“

Křik vyrušil Korga z přemítání. Byl za to vděčný. S těžkou hlavou seděl u vodopádu, hukot zpěněné vody ho uklidňoval a potlačoval třestění, které se opět vrátilo do jeho hlavy – vzápětí poté, co zmizel Finiel. Nejprve to byly jen sny, které ráno zase zapomněl. Ale opakovaly se, zcela totožné, každou noc. Poselství, které obsahovaly, se mu postupně hluboko vrylo do mysli a nebylo možné ho zaplašit. Opět cítil to nepotlačitelné nutkání, kterého pro nahnalo sem vysoko do hor. Tentokrát ho ale pudilo do nížiny, na západ, tam, kde bylo možné tušit venetská sídla. Tam, kam směřoval Finiel. A s ním koruna. Proč mě zase trápíš, ty božský proklatče?! Už rozumím!

Žoldněř vyskočil a následoval Saudoina do přítmi jeskyní k lůžku, kde již tři týdny bezvládně ležel vůdce yevtarské komunity. Když starý Nalandur zjistil, že jeho prasynovec zmizel i s posvátnou korunou, zhroutil se. Bez hlesu padnul na zem, několikrát sebou zacukal a přestal vnímat svět kolem sebe.

Korg poklekl a sevřel pohublou vrásčitou ruku, která bezcílně šátrala po pokrývce, a zahleděl se do očí, v nichž se zračila prázdnota mysli postižené mrtvicí. Na chvíli se zjasnily, jen na kratičký okamžik. Ne, Nalandur se neprobral, to Korg poznal okamžitě. Jenom cosi prostoupilo jeho mysl a přeneslo se na Korga.

Spatřil Finiela bojujícího poslední boj, muže s nehybnou polovinou tváře, venetské domy na břehu řeky. I korunu. Pak se Nalandurovy oči opět zakalily. Vetchý hrudník se nadzvedl a z úst vyšlo poslední vydechnutí.

Pohřbili ho v sousedním údolí, kde v zemi spočívalo několik desítek dalších Yevtarů, kteří se jako Nalandur nedočkali znovuzrození svého národa.

„Co budeme dělat, Vyvolený?“ Yevtarové shromáždění nad čerstvým hrobem vzhlíželi k obrovitému cizinci, který do zachmuřené bezčasé přítomnosti Červených jeskyní přinesl budoucnost, jako ke své poslední naději. Korg neodpověděl. Ne hned.

Pečlivě zvážil slova a teprve pak svou lámanou yevtarštinou pronesl to, co ho naplňovalo jenom obavami. Protože tušil, co všechno se může stát. Oni neměli jeho zkušenosti, jeho povědomí o okolním světě a jeho nebezpečích. Nedokázali vyhodnotit rizika, neviděli je jako on. Ale nebylo zbylí. Neměli jinou možnost. Jedině s korunou božského krále Yevtarů měli dojít bezpečně do Khozdoru. Nedostal ji jen jako průvodní symbol, kterým se měl eilonionským Yevtarům prokázat. Měla svůj konkrétní účel, jak už věděl – po třech týdnech protivného hučení v hlavě.

Řekl jim vše, co věděl. Co mu vyjevil o koruně božský a co Nalandur (nebo ta koruna či Finiel?). A co musejí udělat. Neuvěřitelně se mu ulevilo. Najednou v hlavě cítil jen své myšlenky. Neuvěřitelně osvobozující pocit.

„Opravdu? Víš, kde je? Půjdeme si pro ni?! Kdy vyrazíme? Zítřka?“ vybuchnul nadšením Saudoin, ale raději hned sklopil hlavu. Ostatní Yevtarové se přidali úzkým údolím se rozlehl hlahol jejich dohadů. Naděje, kterou Korg do Červených jeskyní přinesl a Finiel svým činem zahubil, opět ožila.

„Ne dříve než na jaře. Za pár týdnů napadne sníh, mohl by nás někde zaskočit, zanechali bychom spoustu stop nebo někde uvízli. Do jara budeme mít čas na přípravu a potom i vhodné počasí na útěk. Jakmile si dojdeme pro korunu, budeme už jenom prchat a skrývat se. A půjdou s námi i děti, ženy a staří. Ti v zimě pochodovat nemohou.“ Saudoin neskryval své zklamání. A ostatní Yevtarové též.

„Jakou přípravu? Myslíš, že neumíme bojovat?“ uraženě vykřikl Saudoin, který se Korga od jeho příchodu držel jako klíště a považoval se za jeho nejbližšího přítele. Přece ho do Červených jeskyní přivedl on, ne?

„O tom nepochybuji. Ale neumíte bojovat s nimi. Pojd'te se mnou.“ Jako stádo ho následovali do jeskyně, která sloužila jako provizorní stáj i Korgovo obydlí v jednom. Žoldněř se chvíli za zvědavého nakukování Yevtarů v předních řadách přehraboval ve svých věcech a pak vyšel ven.

V rukou držel dva zahnuté předměty z kovu a železa, které vypadaly jako kyje – až na to, že je držel obráceně, za hlavice, a jejich rukojeti byly duté. Na Tieluna jednou z těch věcí mířil, když se poprvé setkali. Se Saudoinem věděli, že je to nějaká zbraň. I někteří další Yevtaři, kteří mluvili s Finielem po jeho neslavném návratu z nížiny, něco tušili o podivných zbraních chrlicích oheň.

Teď jim to Korg konečně předvedl. Názorně nasypal do hlavně prach, naládoval kuli a natočil kolečko. Od Lanvaira Tesaře si půjčil prkno na palec silné a zapřel ho mezi dva velké kameny. Gestem odehnal všechny zvědavce od prkna a postavil se na dvacet kroků od něj – pistole nebyly moc přesné a nechtěl riskovat, že se netrefí.

Úzkým údolím se rozburácel hrom výstřelu.

Dlouho a dlouho odeznívala jeho ozvěna.

Všichni bez výjimky se lekli, někteří se i ustrašeně přikrčili. Nějaké malé dítě se rozplakalo. Ti stojící nejbližše Korgovi se rozkašlali z dráždivého kouře. Dojem byl velkolepý.

„Tahle zbraň je malá, ale zabije člověka na sto kroků. Větší na pět set. Bude ji mít každý jejich muž. A dost možná, že budou mít i úplně největší takovéhle zbraně, které ovládá několik mužů. Vystřelí takhle velkou železnou kouli,“ názorně předvedl dlaněmi, „která na půl míle daleko přerazí vejpůl dospělého muže, ba dokonce i několik lidí za sebou. Viděl jsem, jak jediný výstřel zabil dvacet mužů.“

Ticho, které se rozhostilo před Červenými jeskyně bylo tak dusivé, že téměř přehlušilo hukot vodopádu.

Palgan popuzeně zabručel. Břicho mu opět zaškrundalo a bolestivě se sevřelo. Zkurvení vesničani! Ta ryba, co si dal v jejich krčmě, evidentně nebyla nejčerstvější. Vždyť se posral už před chvílí a musí zas! Dopřede! Zítřka si to s tím zmrdem krčmářským vyřídím! Nejradši by si to taky vyřídil s hrabětem, který ho poslal na hlídku do lesa, ze které se vrátil pozdě a nestihl se proto najíst s ostatními chlapama z družstva, co si vařili dohromady. Tak si aspoň zašel na tu zkurvenou rybu.

Zkurvený počasí! Chčije jak svině a já musím zrovna trčet venku na hlídce. A sotva se zabalím před deštěm do pláště, musím se zase vymotat, protože musím srát. Zkurvená ryba! Zkurvený vesničani! Zkurvená celá tahle země.

Zkurvenej hrabě! A ty jeho techtle mechtle s tou divoškou a tím jejím kamarádíčkem. Celou zimu lítáme jak blbý a čekáme, že se odněkud z lesa vynoří nějaký další divoši. Čekáme pořád a nikde nikdo. Bylo to všechno úplně k hovnu! Do prdele, už fakt musím...

„Hej, Týro!“ Nohou šťouchnul do svého parťáka, který stočený v houni polehával za nízkou hradbou sestavenou z proutěných a vzájemně spojených košů naplněných hlínou. Kromě nich bylo v malé baště jen dělo, s pečlivě zakrytou zátravkou a se sklopenou hlavní. Palgan ale pochyboval, jestli to v tak silném lijáku bylo k něčemu dobré.

„Co je?!“ Svobodník Tyrlen otráveně vystrčil hlavu z houně a nelibě nakrčil nos před přivalem dešťových kapek, které se mu rozstříkly po obličejí. V takovém psím počasí hlídku vojáci vždycky šidili. Jeden schovaný pod houní před deštěm spal, druhý mokl. Lepší než aby mokli oba. V tomhle počasí by válku stejně nikdo nevedl, to věděli moc dobře.

„Zase musím!“

„Děláš si srandu?! Vždyť si byl před chvílí!“

„No, a musím prostě zase! Vem to na chvíli... Budu hned zpátky.“

„No tak běž...“ TyrLEN pečlivě zabalil svou houni, aby nenamokla ze spodní strany a napůl se postavil a napůl opřel o proutěnou ohradu vysypanou hlínou. Palgan přes ni přešel a vyběhl z hlídkového postavení. Moc se nerozmýšlel a přidřep u stěny nejbližšího domu. Kdyby ho viděl hrabě, jeho pobočník, nebo kapitán Zengwar, dostal by pořádně vyčiněno, že zasírá město. Jenže na latríny to bylo v tomhle dešti moc daleko a voda ty sračky stejně smyje...

Byla to úleva, přes všechno to nepohodlí a mokro. Déšť padal v hustých provazcích na zem a vytvářel tak hustou oponu, že bylo vidět sotva na pár kroků před sebe. Ulice připomínala spíše potok. TyrLENovu siluetu nad hranou palebného postavení sotva rozeznával.

Tak hotovo. Snad to bylo tuhle noc naposledy. Nabral do dlaně vodu valící se po ulici a opláchnul se. Postavil se a utáhnul opasek. Zvedl oči. Kde je TyrLEN? Matná silueta zmizela.

To je teda flákač, ani nepočká, než se vrátím!

Opět se dal do příkrčeného poklusu. Vyskočil na vrcholek košů s hlínou.

TyrLENovo bezvládné tělo a letící šíp, který si prorážel cestu padajícími prameny vody, zaregistroval ve stejný okamžik. Ani na jedno však už nedokázal reagovat.

Svalil se na zem jak špalek a jeho krev se začala pomalu mísit s kalnou vodou.

Korg nedůvěřoval Yevtarům, že by v přímém střetu s Venetany obstáli. Věděl, že na vojáky jsou nejcennější zkušenosti – a ty Yevtarům zcela chyběly. Ale jedno jim musel uznat. V lese se pohybovali jako stíny. Dokázali se přiblížit neuvěřitelně blízko venetské osadě, sledovat hlídky vysílané do lesa a zůstat přitom nepozorováni, ani nezanechat stopy.

Díky jejich dovednostem nashromáždil Korg o venetském městě a jeho posádce tolik poznatků, že po týdnu neviditelného pozorování už jenom čekal na vhodný den. Když začalo pršet, věděl, že ten den nastal.

Všechno šlo jako po másle. Venetané za deště téměř nikdy neválčili - střílný prach zvlhnut, děla i muškety byly nepoužitelné, pro venetskou těžkou jízdu byla země příliš měkká. V takovém počasí se prostě válčit nedalo. Aspoň ne po venetsku. Korg proto předpokládal, že ostražitost hlídek bude značně oslabena. Oprávněně, jak se ukázalo.

Nohou převalil mrtvoly obou vojáků na jednu stranu bašty a spokojeně zpod pláště vytasil pytlík s dlouhými tlustými hřeby a kladivem. Dělo, jak zjistili během dvou posledních týdnů, bylo v osadě díkybohu jediné. Sice přšelo, takže by se z něj střílet s největší pravděpodobností nedalo, ale jistota je jistota. Vrazil hřeb skrz zátravku až na dno prachové komory a krátkými údery, které nebyly moc hlasité a navíc je přehlušoval prudký déšť, ho vbil hluboko do měkkého bronzu dělové hlavně. Z tohoto děla už nikdo nevystřelí.

Pak polohlasem udělal několik pokynů a yevtarské stíny ho následovaly.

Korg přesně věděl, kam musí jít, kde leží koruna.

Dalbert nemohl usnout. V posledních týdnech se mu to stávalo často. Důvod se skrýval za protějšími dveřmi na chodbě - Parlen. Od toho nešťastného dne, kdy do Tolosu přišel ten divoch a chtěl vyměnit stříbrnou korunu za svou milou a Parlen mu ji o své vůli násilím odebral, spolu nepromluvili. Celé čtyři měsíce. Jemné nitky vzájemného porozumění byly Parlenovým svévolným zločinem přerušeny a dosud se je nepodařilo navázat.

Bydleli naproti sobě, věděli o sobě, ale míjeli se. Občas se ráno potkali ve dveřích. Oba dva nevyspalí – Parlen také ponocoval, ale z jiného důvodu než Dalbert, špatně odpočatí a nenaložení stejně neměli moc chuť se bavit. Během dne si odbyli své povinnosti, které však měli také rozdělené, takže se celý den vůbec nemuseli setkat. Občas některý z nich vyjel s vojáky na hlídku, ale také sám.

I společné jídlo bylo minulostí. Snídali v posteli, obědvali při práci nebo ve svém pokoji, Dalbert vždy večeřel u Létil a Parlen u sebe, s korunou položenou na stole, aby se hned po jídle mohl vrhnout na svou nejoblíbenější činnost – její zkoumání.

Stejně jako se Dalbert pokoušel proniknout do nitra živé dívky, usiloval jeho přítel o totéž u neživého – ale přesto znepokojivě živoucího – předmětu. Trávil s ní každý večer. Jako Dalbert s Létil, než se odebral na lože.

„Nech si ji. Já o ni nestál!“ Ještě tentýž večer, co ji Parlen získal – pro něj! - mu ji hrabě vrátil. Hodil ji na stůl stejně opovrhlivým gestem jako předtím on jemu. Byla to poslední slova, co spolu prohodili, tedy až na občasné pozdravy.

Dlouhé týdny si Dalbert svého přítele nevyšimal. Měl Létil, jeho přítel zase korunu, nechyběli si. To vlastně ani nyní. Jenže v poslední době mu Parlen začal dělat starosti. Byl stále unavenější, ano, i zanedbanější, z pokoje vycházel stále méně. Jen aby mohl sedět u stolu a zírat na ten prokletý předmět.

Parlen však na korunu nezíral, už dávno ne.

Stejně jako Dalbert také ještě nespal. Seděl u stolu a zaťatými prsty svíral stříbrnou obroučku a dychtivě vnímal jemné vlnění energie, která se mu přelévala do těla. Přišel čas. Pomalu korunu zvedl a vsadil si ji na hlavu. Když tak před dvěma týdny učinil poprvé, myslel, že se mu rozskočí hlava. Teď už ne. Splynuli v jedno, člověk a mocný předmět se naladili na jednu notu, přizpůsobili se sobě navzájem.

Parlenem zacloumal silný poryv euforie a zachvátil ho pocit, že opouští své tělo – tak bylo najednou vzdálené. Najednou hleděl tisíci očima, vznášel se jako pták nad eilonskými horami, zaelionskými a arlemskými lesy, viděl lidská i yevtarská sídla, promlouval k tisícům najednou a naslouchal jim, prožíval tisíce událostí tisíců let, minulost, přítomnost i budoucnost zároveň.

Bylo toho příliš. Na jednu mysl určitě. Přestože v poslední době dělal pokroky, uvědomoval si, jak je jeho mysl stále slabá, jak nedokáže všechny ty vjemy pojmout, jak se nedokáže soustředit na jediný z nich a vyčíst z něho více. Jen zmateně pozoroval tisíce obrazů, které mu neskutečnou rychlostí probleskovaly před očima.

Právě proto to však zkoušel znovu a znovu a nemohl přestat. Věřil, že jednou nalezne pevný bod, jehož se zachytí a začne spletitou pavučinu těch nejasných vizí rozmotávat. Jedno však dokázal rozpoznat už nyní. Moc.

Cítil každým kouskem své mysli tu strašlivou sílu, kterou koruna ukrývala. Vědomí té moci postupně sílilo a proměnilo se v neúnosnou tíhu. Když hrozila, že mu rozdrtí lebku, musel si stříbrnou obroučku strhnout. Těžce oddychoval, zcela vyčerpán. Ale ta únava nebyla zničující, ba naopak osvobozující, uspokojivá. Jeho duše létala ve výšinách ještě dlouho potom.

Koruna zacinkala o desku stolu a Parlen si otřel zpocené čelo. Usmíval se. Potrvá to, ale jednou to ovládnou. Získám klíč k lidským myslím a srdcím, ke své moci.

I ostatní skupiny byly úspěšné a podařilo se jim zlikvidovat hlídky. Teď se všichni Korgovi muži shromáždili kolem jediného domu, o němž bylo Korgovi zjeveno, že ukrývá drahocenný předmět.

Bylo jich dvacet, těch nejstatečnějších a nejhouževnatějších. Zbylých sedmnáct yevtarských mužů zůstalo v horách se ženami, dětmi a starými, aby je případně nezdaru mohli ochránit. Více než dvacet mužů Korg stejně nepotřeboval. Dobýt venetské město přímým útokem by ani v plném počtu nikdy nedokázali. Úspěch jejich posláním tedy závisel na obratnosti, rychlosti, vhodné příležitosti – a štěstí.

Yevtarové se rozdělili do malých skupin po čtyřech mužích a obklopili dům ze všech stran. Každá skupina byla vybavená sáhovým kmínkem o tloušťce zhruba šest palců, který byl

na některých místech omotán provazy, jejichž volné konce se daly uchopit do rukou. S kulem se tak dalo i celkem pohodlně běžet. A především se dal, zavěšený mezi několika muži, rozhoupat a mohl tak posloužit jako beranidlo.

Už nemělo cenu chovat se nenápadně. Teď už vše záviselo jen na rychlosti, s jakou dokáže prorazit dovnitř, a na pohotovosti a odporu Venetánů.

Korg vykřikl povel a sám se chopil beranidla před vstupními dveřmi. Ostatní útočili na okna zabeďněná bytelnými okenicemi, zcela jistě zevnitř jištěnými závorou. Jenom jediné okno na domě bylo vybavené mříží – ve druhém patře. Tam asi vězní tu zajatou dívku, domyslel si Korg.

Co to bylo?

Dalbert se posadil na posteli. Parlen naproti v pokoji zvednul hlavu od koruny na stole. Opět se ozvala ta rána. Ne jediná, celý sled ran!

Vzápětí se z přízemí ozval poplašný křik. Dole v hlavní síni každou noc seděla dvoučlená hlídka.

To už ale Dalbert rozhrnul závěsy postele a skočil k oknu. Opatrně pootevřel okenice. Dole na ulici spatřil několik tmavých postav bušící vytrvale beranidlem do okenic přízemí, opodál se v dešti ztrácely další.

Jsou tu! Bože můj, oni skutečně přišli! Na okamžik propadl panice a zmateně se rozhlédl po místnosti, nevěda co dříve. Jedním si však byl jistý. Já jim ji nedám!

Skočil ke skříni, navlékl si kalhoty a dlouhou noční košili do nich ledabyly nastrkal, aby mu nepřekážela v pohybu. Ze skříně vytáhnul pistoli. Byla naládovaná, stačilo jen natáhnout klíčem kolečko a nasypat jemný prach na pánvičku, i to mu ale dobře půl minuty zabralo, jak se mu třásly ruce. Opatrně se přitočil k oknu, mírně se vyklonil, nedbaje deště, který mu kropil vlasy a rameny, a pečlivě zamířil na jednu z postav. Děšť byl tak silný, že výstřel zněl jako tupé žuchnutí. Ale trefil se. Yevtar se zhroutil a jeho druzi se poplašeně rozkřičeli. Dalbert přibouchnul okenici a začal ládovat další ránu.

Chtěl svůj úspěch zopakovat, ale sotva okenici pootevřel, reflexivně ucuknul prsty, jako by po něm seknul had. Do okenního rámu se zabodl šíp. Za chvíli to zkusil s druhou okenicí. Rozzlobené zabzučení letek dalšího šípu, následované zvukem našťípnutého dřeva mu opět nedalo šanci.

Tupé rány dřeva o dřevo dole pod jeho oknem ustaly. Bože můj, prolámali se dovnitř!

Přehodil pistoli do levé ruky a z pochvy opřené o židli vytáhnul rapír a vyrazil do chodby. V přízemí práskly dva výstřely a rozléhalo se řinčení chladných zbraní a bolestný křik. Dole od podzimních událostí pro jistotu bydlelo šest vojáků, z nichž vždy dva v noci drželi hlídku v hlavní síni, do které se ústila nedlouhá chodba od vstupních dveří, a jediní byli plně připravení k boji. Kromě nich dole bydlel už jen kuchyňský personál, kuchař se ženou a dětmi – nejstarší dcera také pomáhala v kuchyni. V patře byl jen on, Parlen, zamčená Létil, jeho komorník Walbon a také dočasně kapitán Zengwar. Parlen!

Rozrazil dveře do jeho pokoje. Byl prázdný. Rozběhnul se ke schodišti. Srazil se přitom se svým sluhou Walbonem, který právě poplašeně vyběhnul z pokoje. Byl vyzbrojen krátkým pěchotním mečem a pomačkaná tvář a opuchlé oči dávaly najevo, že ještě před chvílí hluboce spal. Pravděpodobně ho vzbudil teprve Dalbertův výstřel.

Kapitán Zengwar s taseným mečem už střežil schodiště a přitisknutý k rohu zdi se snažil dohlédnout až dolů pod schody, aby zjistil počet nepřátel.

„Pane! Vraťte se nahoru! Pojd'te ke mně!“ volal kapitán. Takže Parlen šel dolů!

Dalbert se sluhou se vrhnuli ke schodišti. Ohromeně se však zarazili, když se zezdola rozlila stříbrná záře.

Tielun, Saudoin a Wollion svírající popruhy beranidla, ohromeně cítili, jak obrovskou silou pohání Korgovy paže dřevěný kmen. Dveře praštěly pod mohutnými úderem, napůl se vrátily z pantů, jejich zámek byl vylomený, uvolnilo se několik prken a odhalily závoru. Ven do tmy proniklo slabé světlo. Houpli beranidlem znovu, Korg ho mírně zvednul a zamířil na střed závoru. Ještě jedna rána, ostré prasknutí a beranidlo prolomenou závorou proskočilo a uvízlo ve zmeti dřeva. Korg kmen objal a rázným šubnutím ho odhodil pryč do ulice.

Z hloubi chodby vyšlehnul plamen. Po něm druhý. První kulka zazvonila o Korgův kyrys a odrazila se kamsi do tmy. Druhá otočila Tieluna čelem vzad. Padl, jako by mu nohy podřála neviditelná kosa.

Saudoin vykřikl a vrhnul se k němu. Korg zavrčel jako zvíře, drapnul ho za kabátec. Na to nebyl čas. Jedním ramenem napřed se provalil troskami dveří jako obří balvan, který nedokáže nic zastavit, a teprve uvnitř Saudoina pustil. Wollion je následoval.

„Kupředu!“ zařval a svým rapírem skolil prvního muže, který odhodil arkebuzu, ale meč už tasit nestačil. Korgova čepel zazvonila podruhé a zhasila život druhého střelce, než se Saudoin vůbec stačil vzpamatovat.

Dveře vedle něj se otevřely a mladík instinktivně bodnul. Venetský voják sevřel čepel trčícímu mu z hrudi a se záupněm kleknul na zem. Saudoin na něj zkoprněle zíral, oba stále spojeni smrtící ocelí. Nekonečnost toho okamžiku užal Korg, který vojáka dodělal krátkým bodnutím do krku. Svůj mohutný meč kaironských horalů nechal v táboře, věděl, že mu v boji v domech, kde se nedá pořádně rozpřáhnout, bude k ničemu. Zato lehkým rapírem mohl bodat rychle jako sršeň žihadlem.

Jeho ostří pocítil další voják, který vyrazil z vnitřku pokoje. Vyklonil se do chodby, ale Korg ho zachytil a strčil zpět do pokoje. Při pádu rapír syčivě vyklouzl z mrtvého vojákovy těla. Saudoin a Wollion ochromeně zírali na krev, kterou Korg tak bleskurychle prolil.

Chodba se po několika sázích otvírala do menší síně, naproti jejímu ústí se nacházel hořící krb. Uprostřed síně před krbem stál stůl a na něm lucerna. Vedle ní ležely karty, kterými si střelci evidentně krátili hlídku. Napravo bylo dřevěné schodiště. Na protější straně síně byly troje dveře. Z těch zcela nalevo se ozývaly zvuky boje. Korg se k nim rozeběhnul.

„Kryjte mi záda!“ štěknu na své Yevtary. Korg vrazil do místnosti, zatímco oni poslušně zůstal v síni. Ve ztemnělém pokoji probíhal zuřivý a zmatený zápas. Proraženým oknem dovnitř proudil vlhký a studený vzduch. Slabá záře lucerny a plamenů z krbu v síni trochu zpřehlednila situaci. Veněťany navíc zrazovaly světlé noční košile.

Korgův rapír zuřivě několikrát poskočil kupředu a zpět a bylo po všem. Na zemi zůstali ležet dva Veněťané a dva Yevtaři, jeden mrtvý a jeden s probodnutým stehnem. Třetí otřeseně hleděl na Korga, jediný z této skupiny zůstal nezraněn. Čtvrtý bezvládně visel přes rám okna, dostali ho, když se pokoušel prodrat dovnitř.

„Dobrá práce!“ pokývnul povzbudivě žoldněř a jako uragán se vyřítit zpět do síně, kde se shromažďovali ostatní Yevtaři, co se už probourali dovnitř. Korg je přejel pohledem.

„Kde je Bendelin?“ Beze slova ukázali na dveře nejbližší schodišti. Se zrakem upřeným na schodiště, odkud stále hrozilo nebezpečí, proklouznul Korg k pokoji. Čtyři Yevtaři tam s napřaženými tesáky drželi v šachu pětičlennou rodinu choulící se v koutě. Muž měl ošklivě pořezaná a pobodaná předloktí. Bránil okno proti vetřelcům holýma rukama a Yevtarové, kteří neuměli zasadit pořádnou ránu, po něm evidentně sekali svými tesáky jako diví, než se jim podařilo protlačit se přes něj dovnitř.

„Ani se nehněte a nic se vám nestane!“ zakřičel na ně Korg venetsky. Strachy bledý kuchař přikývnul. „A vy za mnou!“ rozkázal Korg tentokrát yevtarsky.

V síni rozdělil deset Yevtarů po jednom, aby hlídali rozbitá okna a střežili přístup k domu ze všech stran, ke vchodovým dveřím poslal Saudoina, aby konečně mohl zkontrolovat Tielu-

na. Pak zasunul rapír do pochvy, převrátil stůl a společně s Wollionem ho před sebou nesli jako štít ke schodišti. Ostatní je v opatrném odstupu následovali.

Parlen se jako ve snu vymotal z pokoje. V pravé ruce křečovitě svíral rapír, v levé ještě pevněji korunu. Velice pomalými kroky, jako by každý udělal z posledních sil, kráčel ke schodišti. Zezdola slyšel zvuk boje, křik, pak se rozhostilo ticho. Byl na vrcholku schodiště. První schod, druhý, třetí...

V přízemí někdo vyštěknul příkazy v jazyce, jehož melodii důvěrně znal, ale nerozuměl mu. Vrznuły nohy stolu o podlahu, slyšel kroky, které zaduněly na schodech.

Stanul na podestě. Před sebou viděl desku stolu, která k němu pomalu stoupala.

Nasadil si korunu.

Korg z boku stolu vykrouknul dopředu. Oči se mu rozšířily. Koruna! Na mezipatře viděl stát pohublého rozčuchaného mladíka, vypadal vyčerpaně. Nehybná a povislá polovina tváře v kombinaci s planoucím zrakem a smrtelnou bledostí mu dodávala přízračného zjevu.

V levé ruce držel korunu, v pravé rapír. Pistoli neměl. Korg se ohlédl nahoru do patra, kam už světlo z přízemí tolik nedosahovalo. V pološeru viděl další postavu schovanou za rohem. Kývnul na Wolliona a zvedli stůl nad sebe, aby se kryli před případnou střelbou seshora. Zepředu jim tohle nebezpečí nehrozilo. Stůl byl z poctivého dubu, Korg cítil, jak se podstatně drobnějšímu Wollionovi pod jeho vahou třesou ruce.

Ruka s korunou se zvedla a stříbrná obroučka spočinula na čele, perlícím se potem. Schodištěm se rozlínula bělostná záře. Korgovi se rozšířily oči. Netušil, co se může stát, ale instinkt mu napovídal, že určitě nic dobrého. Zahodil opatrnost. Spolu s ní i stůl, jehož váha přimáčkla Wolliona ke stěně, a deska zablokovala schodiště. Vrhнул se kupředu. Dvěma dlouhými kroky překonal poslední schody. Neměl čas tasit rapír. Levou rukou sevřel mladíkovu ruku se zbraní, pravou ho zmáčkl pod krkem a celou svou vahou ho narazil na stěnu.

Z promodralých úst se vydralo několik yevtarských slov, která zdusil stiskem svých hranatých prstů. Hlavou mu problesklo, že je ideálním terčem pro střelce v patře. V neblahém očekávání přivřel oči, ale drtil Parlenu dál.

Pravé koleno mu vrazil do rozkroku. Zkroutil se do sebe, koruna mu sklouzla z hlavy a zazvonila o podlahu. Ochabl. Rapír však nepustil. Korg mu proto zkroutil a otočil ruku tak, že mu vlastní čepel přitiskl pod krk. Proti Korgovi byl Parlen slaboučký, nekladl téměř žádný odpor. Ale meč stále nepustil, ruku měl křečovitě sevřenou. Jako by rukojeť meče byl jediný pevný bod ve vesmíru, kterého se bál pustit, aby se neztratil v prázdnu. V široce rozevřených očích měl úplně nepřítomný výraz. Díval se skrz Korga kamsi dozadu.

Stačí trhnout zápěstím a podřízne se sám.

„Korgu NE!“ To bylo to poslední, co v takovou chvíli na takovém místě očekával.

Vlastní jméno.

Zakřičené seshora, ne zespada.

Vyřčené s venetským přízvukem.

A navíc známým hlasem.

Natolik ho to šokovalo, že otočil hlavu vzhůru. Když se mluví, je naděje, že se nebude střílet. Koruna stále zalávala celý prostor jasnou září a Korg cítil, jak se podlaha pod jeho nohama chvěje.

„Zengware!“ vydechnul údivem! Vedle jeho starého známého z arlemské války, kde spolu sloužili v dobrovolnickém pluku galemského velkoknížete Harlona, stál další mladý muž. Držel v ruce pistoli a mířil na něj. Ale nestřílel.

„Jen jsem si přišel si pro korunu.“

„Tohle je Harlonův bratr.“ Korg překvapeně a tázavě pozvednul obočí.

„Ano, ten.“ Uzurpátor. Nebo zmrdský nepodarek, jak říkal náš Harlon. „A ten, co ho držíš pod krkem, jeho nejlepší přítel. Pusť ho.“

„Chci tu korunu. Potřebuju jí. Oni ji potřebují,“ ukázal Korg bradou dolů. Zengwar se ohlédl po Dalbertovi. Ten krátký okamžik mlčel, šokován stejně jako Korg náhlým zvratem situace. Wollion vše pozoroval zpoza stolu, ohromenější o to více, že vůbec netušil, o čem se ti muži baví. Ticho narušovalo jen vzdálené bušení na dveře na konci chodby a úpěnlivý dívčí hlas. „Tady jsem! Zachraňte mě!“

„A tu dívku? Nenechám ji odejít. Nikdy.“ To bylo to hlavní, co Dalberta zajímalo. Kromě Parlena. Jestli mu ublíží, vpálím mu bez milosti kulku do čela.

Korg zaváhal. Zezdola se ozval křik. Dům obkličovali vojáci. Korg zřetelně slyšel drnčení těliv. Padání zasažených těl tlumené hustým deštěm už nikoli, ale nepochyboval o střeleckém umění Yevtarů. Zengwar se zhrozil, když si uvědomil, k čemu se schyluje. Nechal schodiště schodištěm a rozeběhnul se k oknu na konci chodby. Rozrazil okenice a jako zběsilý začal řvát do neproniknutelného deště.

„Zůstaňte, kde jste! Neútočte na dům! Nestřílejte!“ Na chvíli se odmlčel. Zezdola slyšel, jak poddůstojníci jeho rozkazy předávají dál.

„Jestli ale uslyšíte výstřel, bez milosti zaútočte!“ zakřičel ještě. Tentokrát však spíše do chodby než ven, bylo to určeno především Korgovi. Vrátil se ke schodišti.

Dalbert s Korgem se stále měřili pohledem, Parlen stále bezvládně visel na Korgových svalnatých pažích, přitisknutý ke zdi. A ta hraběcí děvka pořád ječela.

„Co přítel té dívky? Ten, co vám přinesl korunu?“

„Mrtvý. Můj přítel ho zabil. Je mi to moc líto, nechtěl jsem to.“ Přestože měl Dalbert sevřený hlas, upřímnosti jeho zkroušené tváře se nedalo pochybovat. Korg přikývl. Mrtvému život ničím nevrátíš.

„Chci korunu. Dívku si nechte.“ Bylo to jako ve válce. Bylo nutné někoho obětovat ve prospěch celku. „Chci volný a bezpečný odchod. Nebudete nás pronásledovat. Je to zbytečné. I do budoucna. Oni odcházejí z této země. Už nikdy na žádného z nich nenarazíte.“

„Kam jdete?“ vyhrknul Dalbert. Korgova kamenná tvář se ani nehнула. Dalbert pochopil, že odpovědi se nedočká. Přikývnul.

„Tak tedy platí. Vezměte si korunu a běžte. Půjdeme s vámi ven před dům, abyste měli jistotu, že po vás nikdo nebude střílet.“ Dalbert spustil ruku s pistolí a zastrčil ji za opasek. Korg uvolnil sevření a Parlen se bezvládně sesunul na zem. Zvednul korunu a ukázal ji Yevtarům dole v síni. Odpovědi mu byl jásot. Pak ji schoval do brašny.

„Walbone, postarej se o mého přítele. A my, Zengware, pojd'me,“ rozkázal Dalbert.

Korg vyprostil Wolliona zpod stolu a čtveřice mužů spolu sešla do přízemí. Yevtarové zaraženě mlčeli. Korg jim rychle yevtarsky vysvětlil, že mohou bezpečně odejít. Byla na nich znát neskutečná úleva.

První z domu vyšel Zengwar a zopakoval své rozkazy. Následovali ho Yevtarové, nesli své mrtvé a pomáhali raněným – Saudoin podpíral Tieluna, kterému kulka našťěstí prostřelila jen rameno. Poslední se z domu vynořil Korg. Dalbert stál ve dveřích a pozoroval ty zvláštní lidi. A také toho podivného obra. Zengwar mu bude muset hodně vyprávět.

„Škoda, že jsme se nesetkali za jiných okolností,“ podal Korg Zengwarovi ruku. Ten ji pevně stisknul a souhlasně přikývnul. „Třeba příště...“

„Vašich mrtvých je mi líto,“ pokračoval Korg, tentokrát i k hraběti, kterému se zdvořile uklonil. „Ale museli jsme si vzít, co nám – jim – patří.“ Hrabě i kapitán chápavě přikývl.

Korg se otočil a následován Yevtary zmizel v dešti.

Létil seděla u okna a hleděla na černé mraky válející se na obzoru. Dalbert jí vyprávěl, co se stalo. Konečně jí řekl i o Finielově smrti. Věděl, že kdyby Yevtarové přišli a Finiel byl s nimi, nenechali by ji zde. Jen posunul místo a čas jeho skonu. Zastřelili ho mušketýři, když se probíjel dovnitř do domu, aby ji zachránil. Oba střelci jsou mrtví.

Nemohl jí říci, že ho zabil Parlen, jeho nejlepší přítel. Nemohl by jí nikdy vysvětlit, proč tu vraždu – nic jiného to nebylo – nepotrestal. Ale lhal jí naposledy. Už nikdy jí nechtěl lhát, protože chtěl, aby ho milovala. Neupřímnost mezi ně nesměla už nikdy vkročit.

Zůstala jsem sama. Sama mezi cizinci. Sama s tímhle mužem, kterému na mně záleží. Který mne však násilím odvedl od mé lásky a stal se tak příčinou i původcem Finielovy smrti.

Mám dvě možnosti. Smrt, kterou mi však nejspíše nedopřejí. Nedají mi šanci, abych opustila tento svět. Anebo mohu volit život.

Život s těmito cizinci. Život s nadějí, že jednou uteču. S nadějí na pomstu za to, že nás od sebe oddělili, má lásko.

My Yevtarové žijeme dlouho. A jsme trpěliví. Budu čekat.

Usmála se na Dalberta, který potichu seděl vedle ní. Natáhla ruku a položila ji na jeho.

Modré oči se rozzářily něžnou radostí.

Parlen hleděl do zrcadla na tvář muže, kterého nepoznával. Každý den takto seděl dlouhé hodiny a pozoroval odlesky ve svých očích. Když tak hleděl dostatečně dlouho, zahlédl skrze své oči malá stříbrná světélka neklidně poskakující hluboko v jeho myslí. Poslední vzpomínka na to, co se na krátkou chvíli stalo součástí jeho duše a poté z ní bylo vytrženo. Pokoušel se ta světélka zachytit a znovu prožít všechno to neskutečné. Nedařilo se mu to.

Ale když budu trpělivý, jednou to dokážu.

Nepřítomně se usmál. Napůl.

Prsty sevřel svou zjizvenou tvář a začal ji nazvedávat a nutit k úsměvu. Promáčkával ji a hnětl. Kroutil jí do různých výrazů. Nakonec vždy ale sklouzla zpět k mrtvolné nehybnosti.

Irion Galmar Venedares seděl v kočáře a zamyšleně hleděl z okna. Kočár na dlážděné cestě moc nedrncal, jízda byla pohodlná. My Dirgaňané umíme stavět silnice, na rozdíl od těch venetských barbarů. I tuhle jsme postavili, než nám galemská velkoknížata tuto zem vzala a učinila z ní své léno. Snad ji jednou dobudeme nazpět, přemítal muž, který po předcích zdědil přízvisko Venedares, Vítěz nad Venetány

Ted' však jižní částí Galemského velkoknížectví projížděl jako obchodník, nikoli válečník. Úrodná krajina se zelenala mladým obilím a travou, na západě se tyčily majestátní Eilonské hory, na východě lemoval obzor tenký pruh mlhy pářící se ze Zaelionského hvozdu.

Náhle Iriona Galmara zaujalo něco u cesty. Zabušil na stěnu kabiny a kočí poslušně zastavil. Obchodník vystrčil hlavu z okénka a s nakrčeným čelem pozoroval podivně uválenou část lánu u cesty. Vypadalo to, jako by obilím prošlo stádo koní nebo dobytka, ale jen kousek a pak se zase vrátilo na cestu. Jenže nikde žádné kobylince nebo kravince. Nebo jako kdyby tu tábořila velká skupina lidí. Ale nikde žádná ohniště nebo zbytky jídla či jiného odpadu. A za necelých deset mil je přece zájezdní hostinec U Ztraceného orla, proč by ti lidé nezastavili tam, alespoň kvůli studni s pitnou vodou? Chm, to je divné...

Korg držel svému psovi mordou, aby nevrčel nebo neštěknul. Kolem něj se v obilí krčila stovka Yevtarů. Silnici překročili před chvílí, když náhle uslyšeli kočár. Naskákali do obilí, ale v mladých měkkých klasech za nimi zůstala poměrně široká stopa.

Yevtarové skoro nedýchali. Korg ostatně také. Pozoroval kočár. V nejhorším byl připraven nenechat ho odjet. Za každou cenu. Zatím se jim podařilo pohybovat se galemskou krajinou nepozorovaně a nehodlal na tom nic měnit.

Jeho zrak se náhle střetnul s očima muže, který si jejich stopu prohlížel z okénka kočáru.

Ale muž, vzdálený sotva padesát kroků, jako by hleděl skrze něj.

Nevidí nás!, uvědomil si s úžasem Korg. Dívá se na nás, ale nevidí nás!

Irion Galmar naposledy udiveně zakroutil hlavou a zabouchal na kočího. Kočár se opět rozjel a Korg úlevou hlasitě vydechnul. Celou dobu, co sešli z Eilonských hor a potají a opatrně se plížili osídlenými kraji Galemského velkoknížectví, nevěřil, že se jim opravdu podaří projít.

Ted' však získal jistotu. Koruna je opravdu chrání! Ted' už věřil, že to dokáží. A že on opravdu zachrání ztracený národ. Možná se tím aspoň částečně očistí od nevinné krve, kterou kdysi musel kvůli neúprosným zákonům Vysočiny a proti svému svědomí prolít.